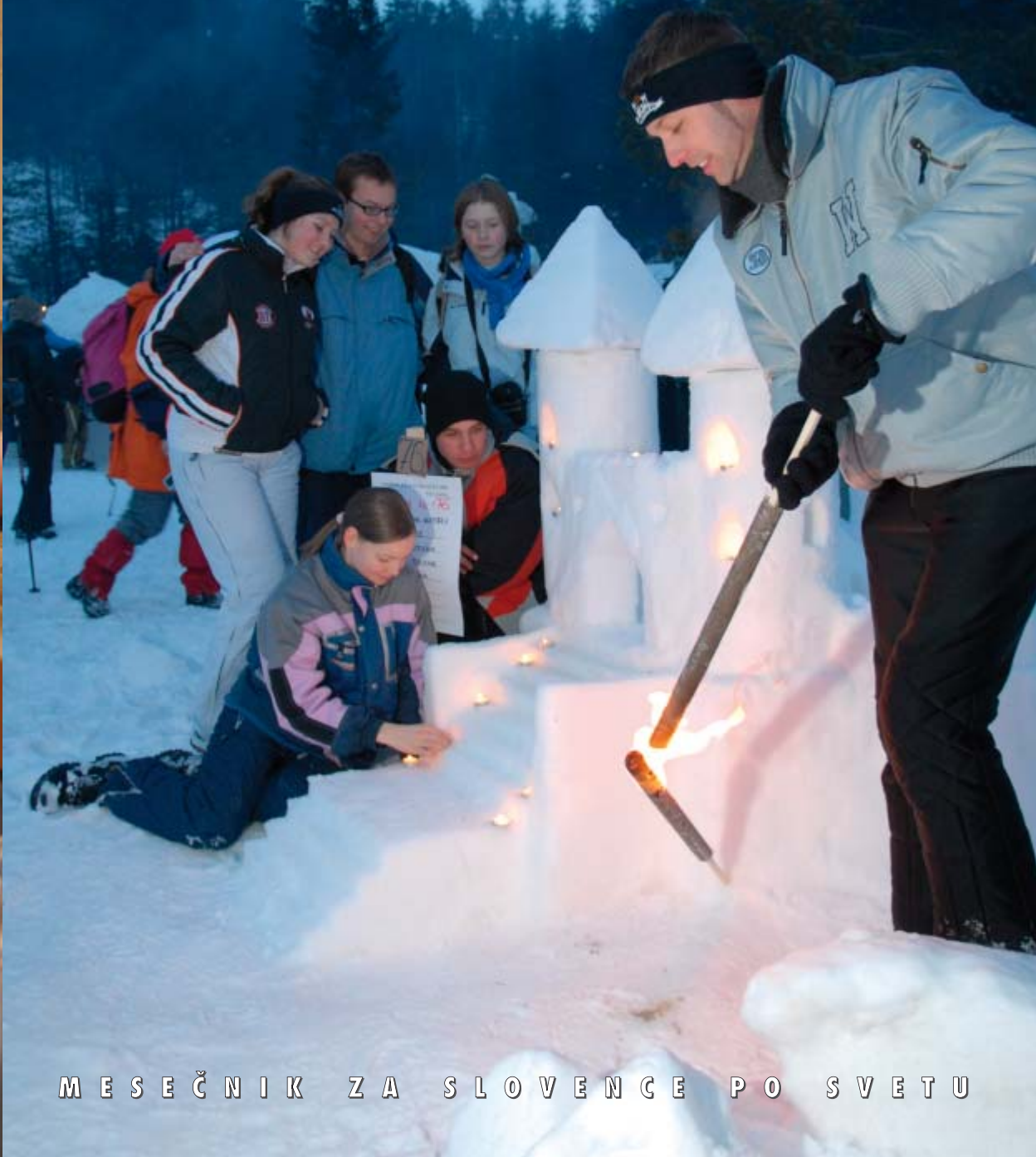

NAŠA LUČ

januar 2007, letnik 56, številka 1

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

*Blagoslovljene božične praznike
in srečno novo leto 2007
vam želita
uredništvo Naše luči in Rafaelova družba.*

*2007
LETO SVETEGA PISMA*

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

100 let
Rafaelove
družbe

Delo z otroki je prijetno	2
Sam pri tridesetih	6
Nebo in zemlja	8
Sveti Peter nad Begunjami	9
Romi-Cigani-Romi	10
Prisluhnimo domovini	11
Priporočamo	13
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Dolgo potovanje k tebi	40
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Pod Peco

Druga str. ovitka: Tamino Petelinšek
Zimski motiv

Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Stuttgart
Biblični seminar

Četrta str. ovitka: Tamino Petelinšek
Luč miru

BOŽIČNO VOŠČILO

»Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč« (Iz 9,1).

Dragi rojaki v zamejstvu in po svetu!

Luč, o kateri govori prerok Izaija, ne prihaja od neonske razsvetljave evropskih in svetovnih mest, niti ni to nova kulturna ali politična ideja, še manj razsvetljena filozofska misel. Ta luč pomeni dejstvo, da je Devica rodila Sina, ga povila v plenice in položila v jasli. Rojstvo tega otroka pomeni izvir luči, ki razsvetljuje vse, ki prebivamo v deželi smrtne sence. V določenem smislu je rojstvo slehernega otroka kot luč, ki razsvetljuje začetek človeških stopinj skozi življenje posameznikov in narodov. Rojstvo pomeni pogum za pogled v prihodnost, ki ga dodatno podkrepi upanje. V reviji Naša luč, ki vas povezuje, opažamo, da vas prav slavja ob porokah in krstih otrok najbolj nagovarjajo k premagovanju strahov pred smrtjo. Tudi poročila o rajnih rojakih so polna luči, ki razsvetljujejo deželo smrtne sence v grobovih in v nas prižigajo vero v udeležbo pri slavi nebeškega Jeruzalema, ki ga ne razsvetljuje sonce, ampak sveto obličje samega Boga.

»In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice« (Jn 1,14). Začetek Janezovega evangelija pokaže na razloge za pogum in upanje. Novorojeni Sin je poln milosti in resnice in to je razodel na način zastonske ljubezni do ljudi vseh časov, barv, jezikov in navad. To dejstvo še dodatno podkrepi angel, ki je v sveti noči opogumil betlehemske pastirje: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod« (Lk 2,10-11). Dojenček, ki se je kot vsi drugi rodil iz telesa žene in si nadel naše meso, je vsemogočni in najvišji Bog. Njegova navzočnost nam v srcih prižiga luč resnice, ki nam daje odgovore na izvor in končni smoter našega bivanja. V sveti noči Božji Sin prihaja k nam, da bi z nami delil vse te življenjske napore. Ni mu vseeno za nas, zato nam hoče življenje osmisliti, pa kakršnokoli že je. To pomeni, da nismo porazgubljeni posamezniki ali skupnosti po svetu, brez korenin ali dednih časti. Pri novorojenem Detetu lahko vsi najdemo svoj smisel in dostojanstvo.

Ko vas bo v sveti noči razsvetlila luč novorojenega Deteta, vam želimo, da se ne bojite podariti njenega odseva tudi tujcem v jeziku, veri in kulturi. Vedite, da ste v sveti noči pridobili poseben dar, ki v srcih prebujajo pogum in veselje nad lastnim dostojanstvom. Zato v molitvah in dejanjih slavite novorojeno Dete: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir vsem ljudem, ker jih neizmerno ljubi.«

Vaš škof Štumpf SDB,
narodni ravnatelj za Slovence po svetu pri SŠK

Delo z otroki je prijetno

Pogovor z gospo Manico Šerbinek, učiteljico slovenskega dopolnilnega pouka v Erlangnu in Nürnbergu, o njenem življenju in delu v slovenski skupnosti. Vodila je izobraževanje in kulturno delo med rojaki. Bila je predstavnica priseljencev v župnijskem svetu in posredovala dobrodelnne in kulturne izmenjave med domačo župnijo in župnijo priselivitve. Spodbudo za vse to je našla v slovenski župnijski skupnosti, ki se že desetletja zbirala k maši v Erlangnu.

Povejte našim bralcem najprej nekaj o sebi.

Ime mi je Manica Šerbinek, doma sem iz Veržeja, v srcu Prlekije, kar poudarjam, ker mi je to v ponos. Dokončala sem pedagoško akademijo v Mariboru in moje področje je bil likovni pouk. Želela sem v tem tudi delati, vendar se ni vse izteklo po mojih načrtih. Zaposlena sem bila kot vzgojiteljica na srednji kmetijski šoli v Svečini, v oddelku za gospodinje potem pa sem odšla v Nemčijo. Tu živim že trideset let.

Kaj je bil vzrok, da ste se odločili za odhod v tujino?

Edini vzrok je bil ta, da je v tujini živel moj mož. Po poroki sem ostala še leto in pol doma. Mož je bil zaposlen v Nemčiji preko slovenskega podjetja in ni dobil primerne ponudbe za vrnitev domov. Zato sem se odločila in šla za njim.

Kako ste se uspeli vključiti ob prihodu v to družbo in novo situacijo?

Ko sem prispela v Nemčijo, je začel veljati nov zakon, po katerem pet let nisem smela prevzeti nobenega dela. Dnevi so bili zelo dolgi. Veliko sem bila sama. Mučilo me je domotožje. Nikogar nisem poznala. Ukvarjala sem se z ročnim delom in z branjem izpopolnjevala jezik, ki sem se ga naučila že v šoli. Nato pa sem po naključju dobila delo v podaljšanem bivanju otrok, ki

so obiskovali jugoslovansko šolo. Pomagala sem jim pri domačih nalogah.

Kako pa ste postali učiteljica dopolnilnega pouka za slovenske otroke?

Ko smo se srečali z g. Vilijem Stegujem, takratnim slovenskim župnikom pri nas, in se je razvedelo, kaj sem po poklicu, je začel zbirati otroke oziroma zainteresirane starše. Kmalu se je nabralo precejšnje število prijavn. Na podlagi tega sta bila nato odprta dva oddelka slovenskega dopolnilnega pouka v Erlangnu. Vse formalnosti tukaj je takrat uredil župnik. Jaz sem se morala le potegovati za soglasje s strani Slovenije, da smem opravljati to delo. Čez pol leta se je pouk začel tudi v Nürnbergu. Tam so na hitro še pred tem ustanovili slovensko društvo.

Koliko časa ste delali v tem poklicu?

Slovenska dopolnilna šola se je začela v šolskem letu 1979/80. Vodila sem jo petnajst let. Število učencev je tedaj začelo upadati. V času vojne v Jugoslaviji, ko je pribežalo v Nemčijo veliko beguncev iz Bosne, sem poučevala tudi dva oddelka njihovih otrok. Sedaj pa delujem v nemški šoli.

Kakšne spomine imate na delo učiteljice slovenskega pouka?

Spomini so seveda različni. Delo z otroki je bilo prijetno, bile pa so druge stvari, ki so ta prijetni občutek grenile. V času Jugoslavije smo bili učitelji kar precej kontrolirani, kaj govorimo, kaj delamo, kje se gibljemo, s strani konzulata in najbrž še koga drugega. Meni se je celo dogajalo, da so od društva zahtevali od

mene, da jim predložim vse tekste za proslave. Želeli so imeti takšne prireditve, kot so jih poznali še iz domovine. Kljub vsemu smo zdržali. In ravno tedaj, ko so se stvari začele spreminjati in smo postali neodvisni, nisem imela več slovenskih oddelkov.

Znano je, da je bil ta politični pritisk na učitelje zelo velik, javne opore pa ni bilo, razen morda v osebnih krogih. Najbrž ni bilo lahko obstati sam?

Morali smo hoditi na sestanke na konzulat, kjer smo se srečevali s predstavniki oblasti v domovini. Slovenski učitelji smo bili vedno v manjšini. Jaz sem bila na tem konzularnem področju vedno sama. Tako ni bilo nikogar, ki bi me podprl. Prišla sem celo v situacijo, ko je šlo konkretno za moje delovno mesto v Nemčiji, ker so hoteli na moje mesto postaviti nekoga drugega. Takrat me podprl nihče z mojega domačega konzulata. Ravno tisti, ki naj bi mi kot učiteljici stali ob strani, so bili proti meni. Morda zaradi tega, ker nisem sodelovala v določenih krogih ljudi. Pogosto sem dobivala privatne obiske tudi v Sloveniji z določenimi nameni in z zelo jasnimi sporočili. Ker pa nisem sodelovala, so me končno pustili pri miru.

Od učiteljev je komunistična oblast zahtevala nek določen ideološki nastop?

Prav to je bilo in meni niso prizanašali, saj sem od vsega začetka imela stike s slovenskim duhovnikom. Redno sem zahajala v cerkev, kar so mi nekateri zelo očitali in me svarili. Rekli so mi, da je nezdravo, da se družim z g. Stegujem, ker je to eden tistih, ki komaj čakajo, da se bo Jugoslavija razsula.

Kljub temu pa je bilo po vaših besedah tudi veliko lepega. Kaj je pomenil dopolnilni pouk za slovenske otroke in njihove družine?

Družina Šerbinek

Zadovoljna družba po nastopu

Otroci so radi prihajali, vsaj tisti, ki so bili stimulirani od doma. Starši so jim pomagali že s tem, da so jih naučili slovenskega pogovornega jezika v družini. So pa bili tudi primeri, ko so starši pripeljali otroka in rekli: Zdaj boš pa ti nadoknadila, kar smo mi zamudili. In če je bil ta otrok že v tretjem razredu osnovne šole, ni bil več primerno motiviran za materni jezik. Ob različnih nastopih otrok smo preživeli mnogo prijetnih trenutkov.

Kje so imeli starši največ težav pri posredovanju slovenskega jezika in kulture otrokom?

Delovni sistem v Nemčiji je zahteval, da so bili starši ves dan do poznega popoldneva od doma in so svoje otroke zelo zgodaj morali dati v jasli, vrtec, varstvo, kasneje pa v šolo. Otrok je bil ves dan v nemškem okolju in potem je bilo treba doma v družini govoriti samo slovensko. Pri prvem otroku je potekalo to še normalno, da je bil vsaj večer za otroka v celoti slovenski. Kasneje so starejši otroci vnesli v družino nemščino kot medsebojni pogovorni jezik, ker jim je to bolj teklo kot materinščina. Preprosto so se začeli med seboj pogovarjati po nemško. Starši zaradi pomanjkanja časa niso mogli storiti veliko proti temu.

Tako je izseljenska družina postala dvojezična. Kako je po vašem mnenju povezano znanje maternega jezika z zavestjo slovenstva?

Nam, ki smo prišli od doma, je jezik seveda nekaj svetega in je povezan z narodno zavestjo. Naslednja generacija, otroci izseljencev pa so seveda že v drugačni zavesti svojega slovenstva. Odrasli so v večinskem tujem okolju, ki jim je domače. Povečini nimajo druge možnosti, kakor da ustanovijo narodno in kulturno mešano družino z neslovenskim partnerjem. V teh primerih pa zavednost slovenstva ni več vezana izključno na slovenščino. Seveda je tudi tukaj nekaj tako svetlih

primerov med mladimi, ki obvladajo popolnoma suvereno tako slovensko kot nemško govornico. Zavzetost za slovenski jezik je pri nekaterih na tako visoki ravni, da je pravo veselje srečati se z njimi. To so suvereni in samozavestni ljudje. Tako nas ob ponovnem srečanju prevzame vesel in prisrčen občutek medsebojne pripadnosti. Mladi, ki so postali samostojne osebnosti, se zavedajo tega, od kod izhajajo, kaj so in da imajo v sebi nekaj edinstvenega.

Prva tu rojena generacija je deležna dvokulturnosti, ki si jo mora najprej priznati sama. Moramo pa to spoznati kot vrednoto tudi mi. Kakšne izkušnje imate?

Nekaj tega sama lahko opazujem v svoji družini. Prva hčerka govori lepo slovensko. Imela je že kot otrok precej priložnosti, da je doma zahajala z bratrancem v vrtec in kasneje v šolo. In če se danes pojavi v Veržeju med mladimi, se jezikovno od njih skoraj ne razlikuje in vtis je, da bolje govori narečno prleščino kot čisto slovenščino. Drugi hčerki pa je nerodno spregovoriti po slovensko. Noče biti nekaj posebnega. Vendar se zna v Sloveniji brez težav pogovoriti s svojimi vrstniki pa tudi z nami, kadar nam v nemškem okolju želi povedati kaj zaupnega.

V domovini velikokrat zasledimo neroden odnos do te mlade generacije, ker jo v nevednosti o vsem tem hitro razglasijo za izgubljeno.

Da, to je res. Pred kratkim me je poklical eden od nekdanjih učencev, ki zelo dobro obvlada slovenski pogovorni jezik, in me prosil za materiale, da bi izpopolnil svoj materni jezik, ker se mu ponuja priložnost, da ga bo potreboval tudi službeno. Kar naenkrat se mu je odprl uporabni moment znanja slovenskega jezika in ima vse osnove, da se v njem primerno hitro izpopolni.

Eden od prvih nastopov

Nastop najmlajših učencev

Poleg poučevanja slovenščine ste se ukvarjali tudi s folkloro?

Na mojem področju sta delovali dve društvi. Na začetku dopolnilnega pouka v Erlangnu sem ustanovila otroško folklorno skupino. In po dveh uspešnih nastopih so starši rekli, zakaj pa ne bi še mi zaplesali. Zbrali so se in smo začeli z vajami. Noše smo si naredili sami, se pravi jaz sem jih sešila. Imeli smo samo eno originalno nošo z Gorenjskega, vse ostale iz raznih pokrajin smo si pripravili tukaj za otroke in za odrasle. Že v drugem letu našega delovanja smo imeli dvajset nastopov. Zelo radi so nas videli v nemškem okolju. Potem se je ustanovila folklorna skupina tudi v Nürnbergu, vendar sem tisto skupino po dveh letih predala v druge roke, ker časovno nisem več zmogla.

Kaj je vse to pomenilo za slovensko skupnost in za vaše okolje?

Veliko. Poleg folklore smo imeli še moški zbor. Petje, folklorna skupina, nekaj časa je delovala še glasbena skupina, vse to je pripomoglo, da smo imeli zelo prijetne prireditve, dokaj znane v Erlangnu in okolici, saj so na prireditve zelo radi prihajali številni nemški gostje, ker jim je bila zelo všeč naša pesem in naš ples. S tem smo ime Slovenije in njeno kulturo prinašali v širši krog, tako nam je nekoč nekoč rekel: Vi ste pravi ambasadorji Slovenije.

Aktivno ste se vključili tudi v krajevno župnijo. Kako je prišlo do tega?

Ker se je naša slovenska skupnost zbirala k maši tukaj v cerkvi sv. Ksista v Büchenbachu, me je predstavnik župnijskega sveta nagovoril, da bi radi imeli med seboj predstavnika tujcev, konkretno Slovencev, ker smo

stanovali tukaj zelo strnjeno. Večina je bila zaposlena v bližnjem Siemensu in vsi smo stanovali v stolpnicaх ob kanalu. Bila sem izvoljena in sodelovala sem celih 16 let.

To je zanimiv primer zanimanja nemške župnije za skupino priseljencev v njihovem kraju. Je rodilo vse to kakšne sadove?

To je doprineslo, da sta se povezali moja matična župnija v Veržeju in župnija sv. Ksista v Büchenbachu. Nastala je vez med Kolpingovima družinama obeh župnij. Pa tudi naše društvo je navezalo stike s kulturno umetniškim društvom »Slavko Osterc« iz Veržeja. Bila sem vezni člen na treh linijah med domačim krajem in krajem, kjer prebivam. Želja po sodelovanju s slovensko župnijo je prišla iz nemške župnije v okviru pastoralnega sveta. Naprosili so me, naj poiščem nekaj predlogov. Ošlo je vsaj petnajst transportov razne humanitarne pomoči, veliko medicinskih pripomočkov za invalide. Nemška župnija je krepko podprla gradnjo župnijskega doma v Veržeju. Njeni predstavniki so se udeležili tudi nove maše, kar je bilo zanje posebno doživetje.

In iz Veržeja v to skupnost?

Veržejci so prihajali sem v okviru društva in župnije. Vsako leto so nam poslali glasbeno skupino, s katero smo potem tukaj obeležili tradicionalni dan tujih prebivalcev v mestu Erlangen, ki tukaj traja cel mesec.

Od vseh teh stikov med obema župnijama je najbrž nekaj sadov požela tudi vaša slovenska skupnost?

Vsa ta srečanja so potekela prek slovenske katoliške skupnosti, saj je praktično v njej vse nastalo. Če ne bi bila naša skupnost doma v tej župniji, ne bi moglo priti do vsega tega obširnega sodelovanja.

Ob blagoslovitvi župnijskega doma v Veržeju

V slavnostnem sprevodu ob tisočletnici Büchenbacha

Kako ocenjujete odnos slovenske samostojne države do izseljenstva?

Splošno imam občutek, da na nas včasih nekoliko pozabijo. Ne poznajo nas in ne spremljajo nas v naših današnjih potrebah. Tu mislim predvsem na mlado generacijo, ki je strokovno veliko bolje orientirana in usposobljena in bi jo lahko veliko bolj aktivirali tudi za domovino.

V domovini je spet oživela pobuda, da bi Slovenci po svetu dobili v Državnem zboru dva poslanca in prav tako Slovenci iz zamejstvu. Kaj menite o tem?

To bi bilo res koristno za obe strani. Za nas v vsakem primeru dobro, da se vzpostavijo zelo konkretne vezi med nami in najvišjim predstavništvom naše matične države. Poslanci bi iz prve roke dobili zelo stvarne podatke, kako in kaj je med nami Slovenci zunaj domovine. Bilo bi koristno tudi za domovino, saj bi odkrivala, kolikšen kapital ima v svojih ljudeh na tujem in bi lahko veliko bolj načrtno vključevala te moči v skupno dobro nas vseh.

Kaj menite o slovenskem izseljenškem tisku.

Pisana beseda je v izseljenstvu zelo pomembna. Ponekod je to edina vez, kljub vsem novim možnostim neposrednega povezovanja, ki ga nudijo sodobne komunikacije. Obenem je to vez med nami, saj zvemo veliko drug o drugem. Branje je vedno stik z jezikom in domačimi ljudmi, saj prinaša novice iz domovine. In če nam prinaša tisk tudi duhovno spodbudo in širi obzorja duha, potem nam je življenje tukaj lažje. Nismo več nekje daleč, sami zase in pozabljeni. Kot učiteljica bi rekla, če smo se v šoli učili pisati in brati, potem tudi pišimo za druge in berimo, kar nam napišejo drugi.

Hvala Vam za pogovor.

Pogovor vodil J. Pucelj

Sam pri tridesetih

Draga Petra! Bližam se tridesetim, pa še vedno tavam sam po svetu. To se mi ne zdi nič čudnega ali napačnega, še manj pa znak za alarm. V bistvu mi je razen kake sobote, ko mi je neskončno dolgčas, drugače kar v redu. Do sedaj sem se že večkrat pošteno zaljubil, kot je bilo treba: z iskrico v očeh, bitjem srca in čakanjem telefona. Žal se še nikoli ni dobro končalo. Po drugi strani pa v življenju srečujem kar nekaj deklet, za katera bi lahko rekel, da bi se bilo z njimi »modro« oženiti. Imajo skoraj vse, razen ... Razen tiste iskrice v očeh. Ker nisem pristaš ljubezni, ki zrastejo iz prijateljstva, po drugi strani pa bom lahko hitro star 50, ko bom še vedno čakal na iskrico, me zanima tvoje mnenje. Si za iskrico ali za modrost?

Pavel

Dragi Pavel! No, težko verjamem, da se to dvoje popolnoma izključuje. Spretnost je samo v tem, da najdeš presek. Namreč, samo iskrice so nevarne zato, ker ni vse zlato, kar se sveti, in prav takrat, ko ne bi bilo treba, »sprhnejo« (beri: jih ni). In potem se ti res lahko zgodi, da se znajdeš ob »njej« in ne veš, zakaj si se poročil ravno s to komplicirano žensko (in »njej« tudi ni jasno, kako se je znašla ob tako trmastem in nepopustljivem moškem!). Rezultat pa ni drugačen, če se poročiš »samo po pameti«. Iskrice, o katerih govoriš, so prva privlačnost ali zaljubljenost. A to je »le« stopnja ljubezni. Obstajajo pa tudi zelo srečni pari, ki pravijo, da niso bili zaljubljeni, ampak so se spoznali prek prijateljstva, da ne morejo drug brez drugega. Mislim, da je prijateljstvo zelo dober start za ljubezen prav zato, ker je v njem veliko več zastojnosti. Namreč, za prijatelja si izbereš nekoga, ker si preprosto rad z njim, se v mnogih pomembnih stvareh z njim ujameš, hkrati pa ga z rastjo prijateljstva vedno bolj spoznavаш in veliko bolj »samoumevno« sprejemaš vse plati njegovega življenja. V zaljubljenosti pa je večkrat veliko več instinkta in želje po tem, da bi drugega imel v lasti. Toda dokler ga hočeš imeti, to v resnici ni ljubezen. Da se lahko rodi, je potreben čas in vzgoja srca. Skrivnost srečnih parov je namreč v tem, da znajo gojiti ljubezen. Tako znajo nekateri gojiti »bonsaj« - stoletja, ne da bi izumrl, je pa s starostjo vedno bolj zanimiv in dragocen.

Jasno je, da prijateljstvo še ni razlog za to, da začneš z dekletom hoditi, in še manj strah, da ne boš srečal druge možnosti za poroko. Zato tudi sama modrost ni dovolj; dober razlog za »hojo skupaj« in poroko je, če začutiš, da želiš dekle imeti rad in se zato odločiš, da

jo boš imel rad. To se prične takrat, ko razumeš, kaj pomenijo besede: bolj mi je pomembno, da je srečen drugi, kot pa moje veselje. Po mojem je prav vseeno, ali se ta želja rodi iz iskrice ali iz prijateljstva. Brez prijateljstva pa zagotovo ne bo mogla zagoreti. Pogumen vstop v novo leto ti želim!

Petra

Nadaljevanje iz prejšnje številke.

Se je res vredno poročiti?

Predvidevati prihodnost? Res je, da se ob vsem tem mnogi sprašujejo: kako naj se zavežem komu za vse življenje, če pa ne vem, kaj vse me še čaka? Kako naj bom gotov, da sem prav izbral svojega partnerja? Takim bi odgovoril najprej, da prav v ta namen obstaja čas, ko »hodiva skupaj«. To je neizogibno potrebno obdobje, ki nudi priložnost, da se zaročenca spoznavata in pričenjata razumeti, kako poteka življenje v dvoje. Potem, če sem tak, kot bi moral biti, že precej dobro vem, kako bo, ko se poročim, vem, da bom moral staviti vse, kar sem in kar premorem, na to, da osrečim drugega. Če je ta moj namen resen, bo našel odziv pri mojem bodočem zakonskem drugu, kajti ljubezen kliče ljubezen. Lahko sva tedaj prepričana, da se bova skupaj trudila na vse načine. V takem primeru bo težko, da zakon ne bi uspel.

Opazovati in premišljevat. Vendar še tako radikalna odločitev za predajo ni dovolj pri tako pomembnem koraku, kakor je poroka. Treba je upoštevati tudi znake nekaterih lastnosti bodočega zakonskega druga. Na primer: ali »se vidim«, da bom lahko soživel s to osebo vse življenje? Kakšen odnos ima do svojega dela, kako

se vede do članov svoje družine, kako do prijateljev, ali obvladuje svoj spolni nagon (če ga ne, kako naj zagotovi, da bo to zmožni po poroki in se ne bo ob vsaki priložnosti pustil zavesti drugemu?), ali želim, da bi bili moji otroci podobni njemu ali njej ... kajti to se bo zgodilo, če hočem ali nočem; ali upošteva moje želje, moje in svoje dobro bolj kot kake svoje trenutne kaprice?

Predzakonski odnosi. Tukaj se navadno pojavijo odločilna vprašanja, glede katerih vlada velika zmeda. Zagovorniki navadno poudarjajo potrebo, da se zaročenca spoznata, da ugotovita, če se bosta razumela.

Gre za vprašanje, ki ga je treba nekoliko premisliti, da bi bil odgovor dovolj jasen. Povzetek raziskav je naslednji: statistično je bilo dokazano, da omenjeni način skupnega bivanja nikoli ne prinese koristnih medsebojnih spoznanj. Dejstvo je: a) ločitve so pogostejše med takimi, ki so živeli skupaj pred zakonom; b) vedenje mladih, ki so pričeli z intimnimi odnosi pred zakonom, se prične od takrat hitro slabšati: postanejo posesivni, ljubosumni, hočejo nadzorovati partnerja, so nezaupljivi in razdražljivi.

Razlogov, čeravno so globoki, ni težko odkriti. Človeško telo je osebno v najglobljem pomenu besede; to drži še posebno v spolnosti. Zato govori spolnost samo jezik popolne in dokončne predaje.

V okoliščinah, o katerih govorimo, pa je taka popolna predaja v nasprotju s tem, kar se dogaja v srcu in v glavi, ki jo bolj ali manj zavestno odklanjata, ker se izogibata zavezanosti za vse življenje. Tako pride v notranjosti zaročencev do nasprotij, ki se kaže psihično v obsesivnem in tesnobnem iskanju gotovosti, sumničanju, bojazni ... ki nemalokrat popolnoma zastrupijo življenje v dvoje.

Zato v nasprotju z običaji teh odnosov ne bi imenoval »pred-zakonski«, temveč »proti-zakonski«.

Za resnično poznanje. Po drugi strani je naivno pričakovati, da bi bilo smiselno odločati se o zakonu le pod vidikom »seksualne sposobnosti« prizadetih. Kot da bi bilo mogoče vse skupno življenje osnovati na podlagi dejanj, ki, četudi osrečujoča, predstavljajo razmeroma kratek čas življenja v dvoje.

Najboljši način, spoznati bodočega zakonskega druga tudi na področju intimnosti, je - kot že rečeno - opazovati ga v drugih življenjskih situacijah, posebno kolikor zadevajo nas same. Poglejmo, kakšen je njegov ali njen odnos do svoje družine, do dela ali študija, do pri-

jatelj in znancev. Če je v teh odnosih velikodušen, prijazen, potrpežljiv, uslužen, nežen, radodaren - si v tem primeru lahko gotov, da bo njegovo ali njeno vedenje tako tudi v vajini intimnosti. Nasprotno pa »direkten preizkus« o teh odnosih ne pove veliko. Zaročna doba, prav zato, ker je drugačna, s tega področja ne more posredovati zanesljivih podatkov za prihodnje življenje, temveč jih v mnogih primerih celo prikrije.

Preizkusiti osebo? Prav je, da o tem še globlje razmislimo. Ni resno pa tudi ne pošteno »preizkušati« osebo, kot da bi šlo za konja, avtomobil ali računalnik. Oseba se spoštuje, časti in ljubi. Za osebo človek tvega življenje in zastavi prihodnost svojega srca.

Poleg tega ustvari nezaupanje, ki se pokaže v želji po »preizkušanju«, ne le stalno napetost, ki je ni lahko prenašati, marveč je tudi popolno nasprotje brezpogojni ljubezni, ki je temelj vsakemu dobremu zakonu. Naj dodam še en odločilen vidik. Vsako poskušanje na tem področju bo neuspešno, kajti poroka spremeni zaročenca zelo globoko, ne le s psihološkega vidika, o katerem smo že govorili, marveč v sami njuni biti. Spremeni ju globoko, spremeni ju v zakonca, omogoča jima, da se ljubita zares, brez pridržkov in dvomov. Tega prej nista mogla.

Ta tako transcendenten vidik zakona zasluži morda še novo razmišljanje.

Tomas Melendo

Sveta družina

Nebo in zemlja

61. Kako so angeli navzoči v življenju Cerkve?

Cerkev se pridružuje angelom, ko moli Boga, prosi za njihovo pomoč ter praznuje spomin nekaterih angelov.

»Vsak vernik ima ob svojih straneh angela kot zaščitnika in pastirja, da ga vodi k življenju«

(sveti Bazilij Veliki).

62. Kaj uči Sveto pismo o stvarjenju vidnega sveta?

Prek pripovedi o »šesterih dneh« stvarjenja nam Sveto pismo da spoznati vrednost stvarstva in njegovo naravnost na božjo slavo in služenje človeku. Vsaka stvar dolguje svoj obstoj Bogu, od katerega prejema svojo lastno dobrost in popolnost, svoje lastne zakone in svoje lastno mesto v vesolju.

63. Kakšno je človekovo mesto v stvarstvu?

Človek je vrhunec vidnega stvarstva, kolikor je ustvarjen po božji podobi in sličnosti.

64. Kakšne vrste odnos obstaja med ustvarjenimi stvarmi?

Med stvarmi obstaja medsebojna odvisnost in hierarhija, hotena od Boga. Hkrati obstaja med njimi enost in solidarnost; ker imajo vse istega Stvarnika, so od njega ljubljene in naravnane na njegovo slavo. Spoštovati v stvarstvo zapisane zakonitosti in odnose, ki izhajajo iz narave stvari, je začetek modrosti in temelj nravnosti.

65. Kakšen je odnos med delom stvarjenja in odrešenja?

Delo stvarjenja dosega vrhunec v še večjem delu odrešenja. To pa daje začetek novemu stvarjenju, v katerem bo vse našlo svoj poslednji smisel in svojo dovršitev.

Človek

66. V kakšnem smislu je človek ustvarjen po »božji podobi«?

Človek je ustvarjen po božji podobi v smislu, da je zmožen v svobodi spoznavati in ljubiti svojega Stvar-

nika. Je edina stvar na tej zemlji, ki jo je Bog hotel zaradi nje same; samo človek je poklican, da bi bil po spoznanju in ljubezni deležen njegovega božjega življenja. Človek kot božja podoba ima dostojanstvo osebe: ni samo nekaj, marveč nekdo. Sposoben je spoznati samega sebe, se svobodno darovati ter stopiti v občestvo z drugimi osebami.

67. Za kakšen cilj je Bog ustvaril človeka?

Bog je vse ustvaril za človeka, toda človek je bil ustvarjen, da bi spoznaval Boga, mu služil ter ga ljubil, da bi mu na tem svetu prinašal v daritev in zahvalo celotno stvarstvo, da bi bil povzdignjen k življenju z Bogom v nebesih. Samo v skrivnosti učlovečene Besede res v jasni luči zasije skrivnost človeka, vnaprej določenega, da bi postal podoben učlovečenemu Božjemu Sinu, ki je »podoba nevidnega Boga« (Kol 1,15).

68. Zakaj vsi ljudje sestavljajo enoto?

Vsi ljudje sestavljajo enoto človeškega rodu zaradi skupnega izvora, ki ga imajo v Bogu. Bog je namreč »iz enega ustvaril ves človeški rod« (Apd 17,26). Vsi imajo enega samega Odrešenika in so poklicani, da postanejo deležni večne sreče v Bogu.

69. Kako v človeku duša in telo sestavljata enoto?

Človeška oseba je eno bitje, ki je hkrati telesno in duhovno. V človeku duh in tvar sestavljata eno samo naravo. Ta enota je tako globoka, da zaradi duhovnega počela, ki je duša, telo, ki je tvarno, postane človeško in živo telo, in je deležno dostojanstva božje podobe.

70. Kdo podari človeku dušo?

Duhovna duša ne prihaja od staršev, marveč jo neposredno ustvari Bog, in je neumrljiva. Ko se ob smrti loči od telesa, ne propade; znova se bo zedinila s telesom ob končnem vstajenju.

71. Kakšno razmerje je Bog postavil med možem in ženo?

Mož in žena, ustvarjena od Boga, imata enako dostojanstvo kot človeški osebi. Hkrati drug drugega dopolnjujeta v svoji moškosti in ženskosti. Bog ju je hotel drugega za drugega, kot občestvo oseb. Skupaj sta tudi poklicana, da predajata naprej človeško življenje, ko sta v zakonu »eno meso« (1 Mz 2,24), in da si kot božja »oskrbnika« podvržeta zemljo.

Sv. Peter nad Begunjami

Informacije: Župnijski urad Begunje, Begunje 56 a, 4275 Begunje na Gorenjskem. Dostop: peš iz Begunj. Glavni shod: petrovo (29. junija).

Zadnja velika ravnina pred strmimi gorenjskimi vrhovi, imenovana po starodavnem mestecu ob Savi, radovljiška, je med najbolj znanimi in obiskanimi pri nas. Obkroža jo vrhovi Julijcev, Karavank in na jugu gozdnata planota Jelovice. Očak Triglav, Blejsko jezero in Stol so le nekateri izbrani naravni biseri, ki dajejo pečat vsej pokrajini. Kdor hoče vso to deželo zajeti z enim očesom, bo kar težko izbral najboljši vrh za razgled, toliko jih je. Ne bo se zmotil, če se poda k cerkvi sv. Petra nad Begunjami. Graditelji so jo postavili na 839 metrov visoko hribovsko sleme pod Stolom in Begunjščico tik nad Poljčami in Begunjami. Pravijo, da je to ena najboljših razglednih točk na Gorenjskem. To so naši predniki vedeli že pred petsto leti, ko so si ta vrh izbrali za zažiganje kresa, ki je naznanjal prebivalcem v ravnini bližajočo se turško nevarnost.

Cerkev sv. Petra je bila pozidana ob koncu 15. ali v začetku 16. stoletja. Točna letnica njenega nastanka ni znana. Zgradili naj bi jo bili gorenjski stavbeniki, ki so poznali izkušnje pri gradnji znamenitih gorenjskih gotskih dvoranskih cerkva: v Crngrobu, Škofji Loki, Radovljici, Kranju ... Prvotno je bila cerkvena ladja ločena od zvonika. Šele veliko pozneje so ju povezali z manjšo streho, zvoniku pa na zahodni strani prizidali zaprto lopo z oknom. Današnji zid, ki obdaja cerkev, je bil v preteklosti veliko večji, saj je bil okrog cerkve tudi protiturški tabor. Pod južno steno tega obzidja se kakor v zavetju stiska mežnarija in dopolnjuje celovit vtis domačnosti kraja. Preden obiščemo cerkev, se je vredno ustaviti še pri Marijini kapelici na vzhodni strani, ob prezbiteriju. Pod njo je podzemni rov, ki ga je ljudska domišljija povezala z mogočnim gradom Kamen v dolini Drage.

Pogled v notranjščino cerkve nas očara tako kakor že zunanjščina in svet okrog nje. Stavbeniki so jo pozida-

li kot obokano dvorano, ki je z dvema stebroma razdeljena v dve ladji, na vzhodni strani pa jo šilasti obok loči od prezbiterija. Tudi ta je bil nekoč gotski kakor vsa cerkev, a v drugi polovici 18. stoletja, ko so tja postavili zdaj edini oltar v cerkvi, so ga »predelali« in mu odbili vsa gotška rebra. K sreči se je ohranil del slikarij. Med letoma 1530 in 1540 je tu ustvaril pravo slikarsko galerijo svoje dobe slikar Jernej iz Loke. Ta mož, ki je deloval na Gorenjskem, Tolminskem in celo v Beneški Sloveniji, je tu na severno in delno tudi zahodno steno ladje naslikal pasijon. Poleg onega v cerkvi Svetega Duha v Slovenj Gradcu je tukajšnji največja upodobitev Kristusovega trpljenja v naši srednjeveški umetnosti. To delo je tudi največje ohranjeno slikarsko delo Jerneja iz Loke.

Prvotne cerkvene opreme ni več. Nekdaj naj bi bili v cerkvi trije oltarji. Po nekaterih zapisih Narodna galerija hrani enega starih stranskih oltarjev, ki je sodil v skupino zlatih oltarjev, v njem pa sta se ohranila kipa sv. Roka in sv. Boštjana iz leta 1530. Tudi obeh novogotskih stranskih oltarjev ni več. Stari glavni oltar so ob 1700. obletnici smrti sv. Petra leta 1767 zamenjali z današnjim kamnitim, ki je kljub drugačnemu slogu izredno lepo delo. Prvotni glavni oltar pa lahko občudujemo v grajski kapeli na Bledu. Da je bila nekoč cerkev sv. Petra dobro obiskana božja pot, spričujejo številni podpisi romarjev na freskah v ladji in prezbiteriju. Prav posebno veliko jih je iz 17. stoletja, ko se je po reformaciji zopet razgibalo božjepotništvo. Dandanes pridejo pravi romarji le še za petrovo, ko imajo mašo kar na prostem, ker je cerkev za vse premajhna.

Romi-Cigani-Romi

Slovenija je pred velikim dogodkom. Po tako želeni in tako težko pridobljeni samostojnosti, katere del je tudi lastna valuta, se od te poslavlja in bo prevzela evro.

Nerveze, ki prevzame ljudi ob takih prelomnih dogodkih, skoraj ni, saj je cela država zaposlena z Romi. Ne z njimi kot celoto, ampak samo z neko večjo družino, ki ni uspela ustvariti kolikor toliko normalnega sožitja z okolico. Besede Cigan po novem ni več lepo uporabljati, ampak Rom, kot se imenujejo med seboj. S tem ni seveda nič rešenega, saj če imaš o nekom slabo mnenje, je vseeno, kako ga imenuješ. Po isti logiki Nemcev ne bi smeli imenovati drugače kot Deutsche, še toliko bolj, ker slovansko poimenovanje opozarja na njihovo nezmožnost za pogovor (Nemec - nem človek). Nekaterim je pač oblika več kot vsebina.

O tem, zakaj so izbruhnile težave z Romi, je veliko razlag. Nekateri to pripisujejo opoziciji, ki primer vsekator razpihuje in ga izrablja za obračune z vlado, vendar so vzroki zelo stari. Najstarejši tičijo verjetno v prepričanju nekaterih psevdohumanistov, da so težave precejšnjega dela Romov z zakoni del njihove identitete in jih je kot take treba tolerirati. Tako za vrsto prekrškov pri nespoštovanju tuje lastnine, zlasti pri majhnih vrednostih in ko žrtve niso bili vplivni ljudje, sploh niso bili kaznovani.

K zapletom z Romi je nedvomno prispevala tudi tranzicija, ko je pravna država zaspala na številnih področjih. Resnično ni logike, če bi nekoga kaznovali, ker je posekal dve bukvi v tujem gozdu ali nakosil voz detelje na tujem travniku, gospod, bivši tovariš, pa je privatiziral tovarno, vredno nekaj milijard. Tudi razrahljanje policijskih pravil je opravilo svoje. Policisti so zgolj in samo ljudje. Zakaj bi si ob uradnih opravkih z Romi delali težave, saj bodo v vsakem primeru vsega krivi samo oni. Seveda pa ne gre spregledati tudi tistih policistov, ki so znali razložiti: »Včasih smo lahko ukrepali. Sedaj ne smemo. Saj ste hoteli demokracijo, sedaj jo pa imejte.« Takih ideoloških mož v modrem niti ni bilo tako malo. Številni primeri, ko so upraviče-

no vložili prijave proti nekaterim Romom - prestopnikom, te pa niso v sodstvu našle pričakovanega odmeva, so del slovenske politične folklore. Očitno tudi nekateri v tožilstvu bijejo svoj boj s spremembo političnega sistema na Slovenskem.

Očitati Slovincem nestrpnost je postal v Sloveniji najbolj razširjen šport. Pri tem prednjačijo številni, ki jih je motila že slovenska osamosvojitve in podpirajo tudi mnoge, ki so jo ignorirali in podcenjevali. Stalno pozivajo na prizadevanja za strpnost, so pa sami največji nestrpneži. V bistvu zahtevajo, da se njihova nestrpnost razglasi za krono strpnosti. Vzemimo samo primer. Kmete, ki se bojijo Strojjanovih, tako se pač piše nesrečna romska družina, so obtožili, da so organizirali »vaške straže«. V vrednostnem sistemu borcev za strpnost je to seveda nekaj najnižjega, povezanega z nastankom bele garde. Ime vaške straže ni izbrano naključno. Lahko bi rekli, da so organizirali sovjete, ljudske osvobodilne odbore, da ravnajo samozaščitno, kar je bila ena velikih vrednot prejšnjega političnega sistema. Ne, izbrali so oznako vaške straže, ki je ideološka in vrednostna ter že vnaprej slabi neromsko stran. Tak je način njihovega komuniciranja, »strpnosti«. Že vnaprej človeka diskvalificirajo, potem pa naj se brani. Gre za tipično potezo totalitarnih oblasti, ki je človeka pavšalno obtožila, potem pa se je moral braniti z dokazi, namesto da bi tožnik zbral dokaze in potem ukrepal.

Pravijo, da se slovenska tranzicija počasi izteka. Osebnost sem glede tega skeptičen, glede tranzicije v glavah pa prepričan, da te še dolgo ne bo. Preveč ugodnosti jim je prinašal prejšnji politični sistem, da bi ga kar tako pozabili. Še vedno hočejo biti privilegirani. Zato tudi prizadevanja za enakost pred zakonom razglašajo za nestrpnost. Romi so jim dejansko samo poligon. V resnici jih niti ne zanimajo, saj gre za ljudi, ki so za njih drugorazredni. Bojijo se zase in trenutka, ko bomo vsi državljani Slovenije enaki pred zakonom. Dejansko je do tega še daleč, vendar jih je tega strah že sedaj.

Stane Granda

Odprtje razstave novembra v Ljubljani. Slavnostni govornik je bil akademik dr. Kajetan Gantar, kulturni program pa je z vrhunskim nastopom obogatil Slovenski oktet. Odprtja se je poleg gostov iz verskega, kulturnega, znanstvenega in političnega življenja udeležilo tudi trinajst nekdanjih taboriščnikov.

Razstava arhivskih fotografij o življenju Slovencev v povojnih begunskih taboriščih na Koroškem

Slovensko povojno begunstvo je fenomen, čisto drugačen od običajnega pojma begunstva, kot smo ga doživljali na primer še pred desetletjem ob južnih narodih. Slovenska politična emigracija v Avstriji in Italiji je v skrajno neugodnih okoliščinah in barakarskem okolju uresničila vse bistvene strukture urejene družbe, kar je mimogrede tudi dokaz državotvornosti - in to naroda, ki je bil genocidno napaden.

Ob 100-letnici ustanovitve RAFAELOVE DRUŽBE razstavljamo del fotografskega arhiva iz življenja v dveh izmed več povojnih begunskih taborišč, preden se je večina beguncev razselila po svetu. Po kratkem uvodu, ki prikazuje beg čez Ljubelj na Vetrinjsko polje v maju 1945, sledijo zlasti motivi iz taborišč v Lienzu in Spittalu na Dravi (okoli 500 posnetkov). Predstavljene so različne panoge: prehrana, šolstvo, otroški vrtec, splošna ambulanta, zobozdravstvo, šport, skavtstvo, gledališče, bogoslužje in procesije, praznično leto, zakramenti, razvedrilo, taboriščno življenje znotraj in zunaj, delavnice in obrti, vajeniški pouk, tečaji, gledališče, obiski angleške komande, poljedelstvo, taboriščni mediji, tisk in interna razglasna postaja,

družinsko življenje, prosti čas in izleti, slovo odhajajočih čez ocean, obiski na ljubeljskem prelazu po letu 1950. Skozi taborišča so med drugimi šli legendarni zdravnik dr. Janez Janež, pisatelj Karel Mauser, ravnatelj Marko Bajuk, dr. Valentin Meršol, oba slovenska kardinala Alojzij Ambrožič in Franc Rode ter še številni zaslužni ljudje.

Velja omeniti, da je kar precej odličnih motivov na ravni umetniške fotografije. Presenečajo barvni diapozitivi, ker se ta tehnika pojavi komaj nekaj let poprej. Kolikor je znano, večji del posnetkov pripada avtorjema Hočevarju in Šetini, potem pa še drugim, med njimi nekateri niso želeli biti imenovani.

Janez Rihar

Ena od razstavljenih slik

Na kratko

Finančni ministri Evropske zveze so dosegli soglasje o dovoljeni količini vnosa neobdavčenega blaga iz tretjih držav v Zvezo. Pri potovanju po zraku ali morju bo dovoljeno prenesti za 430 evrov blaga, po kopnem in rekah pa za 300 evrov. Slovenski finančni minister Andrej Bajuk je ob robu zasedanja odprl razstavo slovenskih evrskih kovancev.

Evropski tednik European Voice je 28. novembra ministra Bajuka razglasil za evropskega dosežkarja leta 2006. Naziv si je prislužil, ker bo Slovenija prva in edina novinka januarja prihodnje leto prevzela evro in se kot 13. članica EZ pridružila območju evra. Glavno nagrado, naziv Evropejec leta, je dobil predsednik Evropske komisije Jose Manuel Barroso.

Sveti oče Benedikt XVI. je imenoval argentinskega Slovence Luisa Lojzeta Urbanča za škofa. To je za Andrejem Stanovnikom drugi Slovenec, ki je dosegel škofovsko dostojanstvo v Argentini.

Poslanke in poslanci so sprejeli novelo zakona o državljanstvu, ki ureja področja pridobitve, prenehanja in evidentiranja državljanstva. Novela uvaja prisego državi, ki je med pogoji za pridobitev državljanstva. Sprememba zakona tudi podaljšuje dobo trajanja za kongske zveze za prosilce za državljanstvo, poročene s

slovenskimi državljani, z dveh na tri leta, da bi tako preprečili morebitne zlorabe pri sklepanju fiktivnih zakonskih zvez. Poleg tega uvaja strožje pogoje za pridobitev državljanstva za prosilce, ki so bili pravnomočno obsojeni za kaznivo dejanje. Prisega o spoštovanju svobodnega demokratičnega ustavnega reda RS pa nadomešča dosedanjo izjavo, da oseba s pridobitvijo slovenskega državljanstva soglaša s pravnim redom RS. Predlagano besedilo prisega se glasi: »Izrekam zvestobo moji novi domovini RS in se s prisego zavežujem, da bom spoštoval svobodni demokratični ustavni red RS, vrednote in načela svobode in demokracije in da bom kot državljan RS izpolnjeval svoje dolžnosti in obveznosti. Prisegam, da ne bom deloval in podpiral delovanja proti svobodnemu in demokratičnemu ustavnemu redu ali obstoju RS in da protipravno ne bom ogrožal organov RS ali predstavnikov teh organov. Prisegam, da ne bom podpiral delovanja zoper interese RS z uporabo nasilja ali pripravljalnih dejanj k uporabi nasilja.«

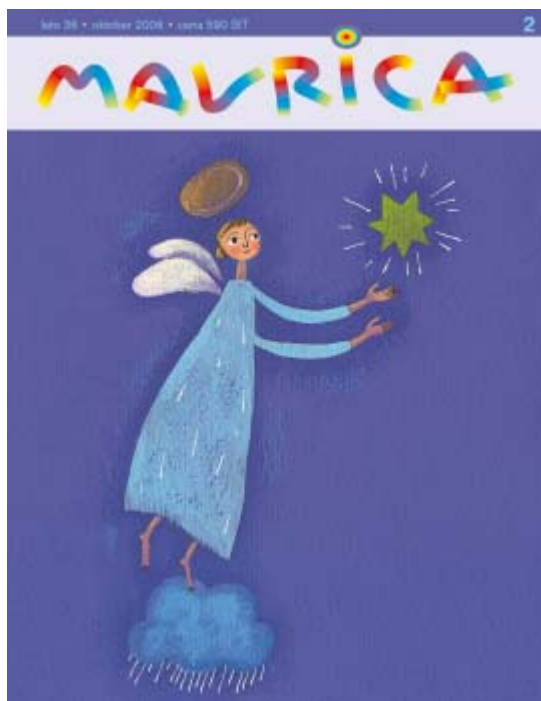
Na nedavnih volitvah v ZDA je slovenska rojakinja Amy Klobuchar postala prva ženska senatorka v Minnesoti in prva ženska senatorka slovenskega rodu oz. četrta oseba slovenskih korenin, ki je dosegla to visoko čast in odgovornost v Ameriki. Druga dva senatorja slovenskega rodu sta Tom Harkin iz Iowe in James Oberstar prav tako iz Minnesote.

(Berlin) Gledališka skupina iz Senovega s programom Nasvidenje nad zvezdami

Mavrica je tudi za vaše otroke

Prenovljena podoba verske vzgojne revije

Bralce in bralke Naše luči bi na začetku novega leta rad opozoril na otroško revijo Mavrica, ki jo že 36. leto izdajamo pri založbi Družina. Mavrica je mesečna revija za otroke, starše, katehete in katehistinje ter vse druge vzgojitelje. Njen poglobljen cilj je na primeren način nagovoriti otroke in jim v besedi in risbi spregovoriti o lepoti življenja in krščanske vere ter jih navdušiti, da bi tudi sami postali in ostali Jezusovi prijatelji in učenci. Kot vsaka prava mavrica se tudi naša mavrica v visokem loku pne med nebom in zemljo in ju s čudovitimi barvami povezuje v celoto.

Revija Mavrica se je skozi desetletja spreminjala po obliki in vsebini in se poskušala čim bolj približati mladim bralcem in bralkam. Vedno jih je vabila, naj tudi sami z besedo in sliko polepšajo njeno pisano podobo. Večje spremembe je revija doživela lansko jesen. Dotedanja urednica Mira Dobravec se je poslovila in odšla v pokoj. Nova urednica Melita Košir je Mavrico nekoliko povečala in jo zasnovala tako, da lahko pri njeni končni podobi sodelujejo tudi mladi bralci in bralke. Del revije je zamišljen tako, da otroci samiobarvajo risbe, napišejo manjkajoča besedila, oblikujejo

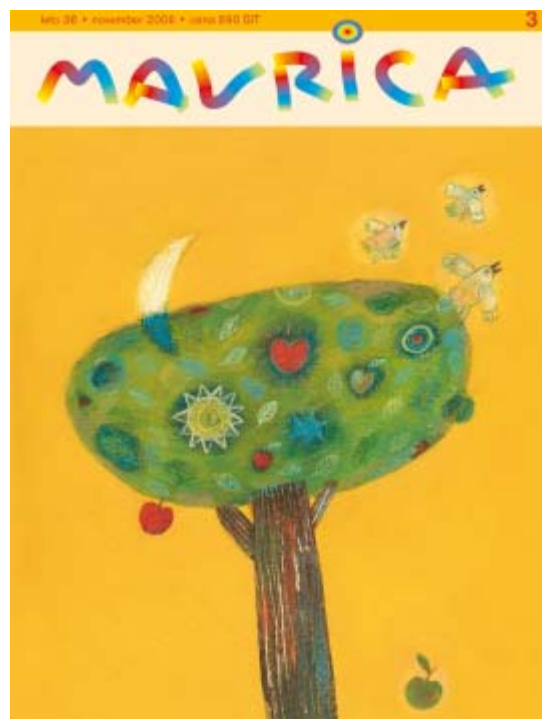
jo svoj osebni koledar ali kako drugače sodelujejo z urednico Melito.

Tako zasnovana revija je izvrsten vzgojni pripomoček za starše in stare starše. Skupaj z otroki ali pa sami otrokom prebirajo posamezne zapise, dorišejo risbe ali pa poiščejo odgovore na postavljena vprašanja. Revija je v veliko oporo tudi učiteljem pri verouku. Učence spodbuja k samostojnemu delu in sodelovanju. Gre za aktivno obliko vzgoje otrok v veri in podporo njihovega duhovnemu napredku.

Mavrica je lahko zelo koristna za otroke, ki živijo v zajedstvu in zdomstvu. Pisana in živa govorica, polepšana z lepimi risbami, je lažje razumljiva zlasti tistim otrokom, ki jim slovenski jezik dela težave. Znano pa je, da se jezika dobro nauči tisti, ki v njem moli in poje. Ko se starši in stari starši sprašujete, kako bi svojim otrokom ali vnukom pomagali, da bi se bolje naučili slovenskega jezika, ne pozabite na Mavrico.

Revija izhaja mesečno in se ravna po šolskem letu. Na Mavrico se lahko naročite kadarkoli, samo pokličite na telefonsko številko: 00386/1/360-28-28 ali sporočite svojo željo po elektronski pošti: narocila@druzina.si. Celoletna naročnina za tujino je 43 evrov.

Janez Gril

Prvega decembra je v Sloveniji začela delati helikopterska nujna medicinska pomoč. Koncesijo je država podelila AMZS-ju. Avto-moto zveza Slovenije pa je v projekt vključila zasebnika s helikopterjem. Služba, ki poskrbi za hiter prevoz ponesrečenih in obolenih do najbližje bolnišnice, bo letno stala dober milijon evrov. Plačana bo iz obveznega zdravstvenega zavarovanja. Baza helikopterja za nujne pomoči pa je kar vladni hangar na Brniku. Helikopterska enota nujne medicinske pomoči naj bi letno opravila kakšnih tristo reševanj, medtem pa bo medbolnišnične prevoze in reševanja v gorah še naprej opravljala letalska enota policije. Štiričlanska posadka, pilot, letalec, zdravnik in tehnik, je v pripravljenosti vsak dan od 7. do 19. ure, njihov odzivni čas pa je naslednji: v Ljubljani so v petih minutah, v Trbovljah v desetih, v dvajsetih minutah pa prispejo do Nove Gorice ali Novega mesta.

*

MZZ je zaradi napačnih zapisov na dokumentih Slovencev v Italiji naslovil diplomatsko noto na italijansko zunanje ministrstvo. Z noto je ministrstvo italijanske oblasti opozorilo na nenavadno obliko nekaterih dokumentov. Največ napak naj bi se pojavilo pri elektronskih zdravstvenih izkaznicah. Poleg zapisa imen brez šumnikov so pristojni organi ponekod napačno navedli državo rojstva - namesto Republika Slovenija se je pojavil zapis Jugoslavija ali Srbija in Črna gora. Zakon o zaščiti slovenske jezikovne skupnosti v Furlaniji-Juljski krajini namreč za pripadnike omenjene

skupnosti predvideva možnost izdajanja dvojezičnih dokumentov s pravilnimi zapisi.

*

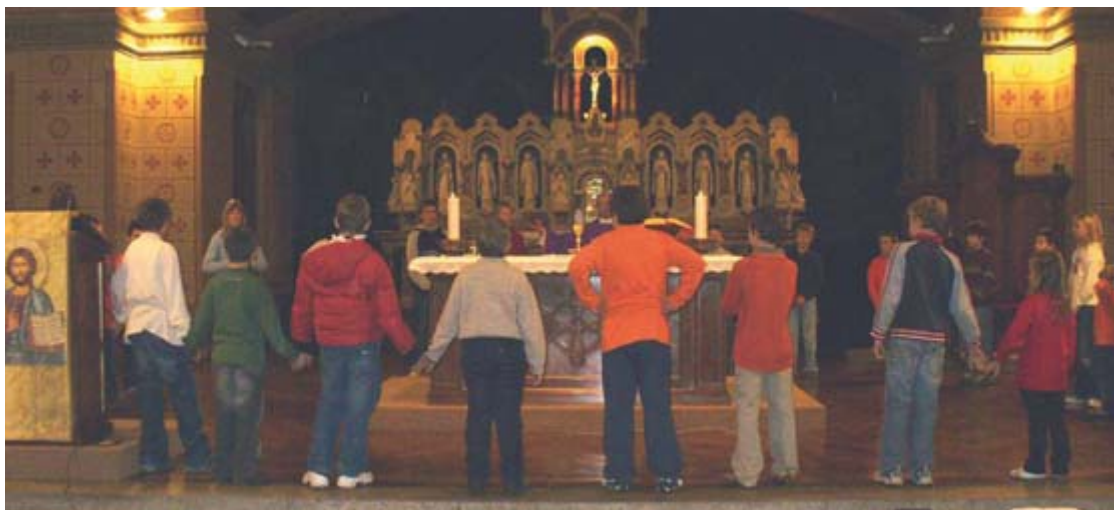
Število slovenskega prebivalstva se je od marca do julija povečalo za 4.122, a le 0,3 odstotka tega na račun naravnega prirasta. Povečanje prebivalstva je tako skoraj popolnoma posledica priselitvev, sporoča statistični urad. Naravni prirast pa se je številčno povešal le za 12 ljudi. Sicer pa se je število rojstev v primerjavi s prvim četrtletjem zvišalo za 5,9 odstotka, število umrlih pa se je za 2,5 odstotka znižalo. Število priselitev iz tujine se je glede na prvo četrtletje povešalo kar za 37,1 odstotka, število odselitev pa zmanjšalo za 40 odstotkov. Selitveni prirast tako znaša 4.110 ljudi.

*

Ministrstvo za zdravje je že pred časom objavilo kratek dokument, v katerem razmišlja o dodatnem omejevanju rabe tobačnih izdelkov. Dokument naj bi bil podlaga za osnutek zakona o omejevanju tobačnih izdelkov. Iz njega je zaenkrat razvidno le, da ministrstvo razmišlja o morebitni prepovedi kajenja v vseh javnih prostorih. Glavni namen sprememb je, da se delavcem na vseh delovnih mestih, vključno z restavracijami in bari, zagotovi delo v s tobačnim dimom neosnaženih prostorih.

*

Največ škode so naravne nesreče povzročile v kmetijstvu, kjer je po končni oceni škoda znašala 10,1 milijarde tolarjev. To je kar 36,5 odstotka več kot leta

(Milano) Štandreški otroci so z svojim sodelovanjem lepo poživili mašo.

(Milano) Pisani utrinek z obiska štandreškega otroškega pevskega zbora

2004. Sicer so naravne nesreče leta 2005 skupaj povzročile za 18,8 milijarde tolarjev škode, kar je 4,5 odstotka več kot leto prej. Po podatkih Statističnega urada RS sta največ škode povzročila toča (10,4 milijarde tolarjev) in neurje (5,9 milijarde tolarjev). Lani sta bili zaradi naravnih nesreč najbolj prizadeti podravska in spodnjeposavska regija; v vsej Sloveniji pa so bile oškodovane kar 103 občine od 193.

Leta 2005 se je po podatkih Statističnega urada RS v Sloveniji poročilo 5.769 parov, kar je 1.432 manj kot leta 2000. Na 1.000 prebivalcev imamo tako le 2,9 poroke, medtem ko se je pred šestimi leti za uradno skupno pot odločilo 3,6 para na 1.000 prebivalcev. Tako moški kot ženske se poročajo starejši: ženini so povprečno stari 33 let, neveste pa so dobra tri leta mlajše. Leta 2000 so bili, ko so stopili v zakonski stan, moški povprečno stari 31,4 leta in ženske 28,4 leta. Lani se je za zakon ponovno odločilo 463 ločencev in 369 ločenk ter 70 vdovcev in 51 vdov.

Leta 2005 se je razvezalo 2.647 parov, kar je največ od leta 2000. Število razvez prav tako narašča, le leta 2004 jih je bilo v primerjavi z letom prej nekaj manj. Na 1.000 prebivalcev se razveže 1,3 zveze, medtem ko je pred šestimi leti to storil le malo več kot en par. Največ zakoncev se je lani ločilo potem, ko so partnerja prenašali vsaj 15 let, sledijo pa jim tisti, katerih zakon je zdržal od 4 do 9 let.

V Sloveniji se je začel popis nepremičnin

Če lastnika ob obisku popisovalca ne bo doma, mu bo popisovalec pustil sporočilo s telefonsko številko, kamor ga bo lahko poklical in se z njim dogovoril za obisk. Če lastnika tudi ob drugem obisku ne bo doma, bo začel teči 15-dnevni rok, v katerem bo moral lastnik sam popisati stanovanje.

Kaj morate pripraviti vnaprej?

Lastnik mora vnaprej pripraviti tloris neto- in uporabnih površin, podatke o letu gradnje, obnove strehe, pročelja, oken in napeljav, o materialu nosilne konstrukcije, vrsti ogrevanja in o priključkih.

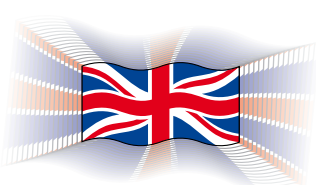
Lastniki se lahko odločijo in nepremičnino popišejo sami. Obrazec s prednatisnjenimi podatki lastnik dobi pri popisovalcu ali na pristojni geodetski upravi. Pomaga pa si lahko tudi s podatki, ki jih o nepremičnini dobi v določenih javnih evidencah (v vpogledovalniku na spletni strani popisa). Za vsa vprašanja je začel delovati tudi telefon na posebni brezplačni številki 080-21-66, vprašanja pa je mogoče poslati tudi po elektronski pošti na naslov vprasanja@popis-nepremicnin.si.

Kakšne so kazni?

Lastnik mora v skladu s predlogom zakona prijaviti vse stavbe in dele stavb, ki jih ima v lasti, te podatke posredovati in jih celo vnaprej pripraviti, pridobiti ali izmeriti, saj jih bodo popisovalci skupaj z njim le preverjali in dopolnjevali, so zapisali na Geodetski upravi.

Za neposredovanje podatkov o stavbi ali delu stavbe v 15 dneh po drugem obisku popisovalca so po zakonu o evidentiranju nepremičnin za fizične osebe zagrožene kazni od 10.000 do 300.000 tolarjev, za samostojne podjetnike posameznike in pravne osebe pa od 100.000 do 600.000 tolarjev. Za odgovorne osebe samostojnega podjetnika in odgovorno osebo pravne osebe je zagrožena kazen od 10.000 do 400.000 tolarjev.

Podobne kazni so predvidene tudi za posredovanje nepopolnih ali nepravilnih podatkov in za neoznačitev stanovanj in poslovnih prostorov v večstanovanjskih objektih ali mešanih objektih.

A N G L I J A

LONDON

Gost meseca novembra v »Našem domu« je bil od 15. do 25. novembra župnikov sošolec in dobrotnik dr. Ambrož Kodelja, župnik iz Doberdoba v goriški nadškofiji.

Vsem dragi gost meseca decembra v »Našem domu« pa je bil **lju-bljanski pomožni škof** in generalni vikar msgr. dr. Tone Jamnik, ki je bival pri nas od 1. adventne nedelje, 3. decembra, do srede, 6. decembra (dan sv. Miklavža). Prišel je v London zaradi pomembnih opravkov pri škofovski konferenci za Anglijo in Wales.

Damjan Ristič je v soboto, 25. novembra, prejel diakonsko posvečenje. Ta naš londonski slovenski bogoslovec Družbe Jezusove, doma z Bleda, je prejel tukaj v Londonu **diakonsko posvečenje** skupaj s še šestimi svojimi kolegi, jezuitskimi bogoslovci različnih narodnosti, študenti londonskega Heythrop Collegea - teološke fakultete.

Diakonsko posvečenje vseh sedmih jezuitskih študentov je bilo ob 12. uri (opolodne) v jezuitski cerkvi Brezmadežnega spočetja (The Immaculate Conception) na Farm Street, Mayfair, London.

Damjan je bil vesel, da je prišla k tej slovesnosti iz domovine njegova ljuba mama, blejski župnik dr. Janez Ambrožič, slovenski jezuitski provincial p. Janez Poljanšek, ne-

kaj blejskih faranov ter slovenski rojaki in prijatelji iz Anglije - med drugimi tudi predsednik Britansko-slovenskega društva Keith Miles s soprogo - pa tudi lepo število rojakov iz Londona.

Župnik za Slovence v Združenem kraljestvu je bil v imenu slovenske katoliške misije v Londonu in vse katoliške skupnosti na britanskem otoku tudi navzoč in udeležen pri somaševanju ob lepi bogoslužni slovesnosti, ki jo je vodil posvečevalec, mladi škof John Arnold, pomožni škof londonske westminstrske nadškofije.

Adventni čas je slovenski župnik začel z obiski naših katoliških občestev v Severni Angliji tako, da sta tudi tokrat prvi prišli na vrsto slovenski skupnosti v Rothwellu pri Leedsu in Keighlyju nad Bradfordom. V Rothwellu je bila v soboto, 2. decembra, slovenska maša za pokojnega Franca Artiča. Po maši pa smo se vsi navzoči zbrali na domu Kravosovih, pri starših našega slovenskega duhovnika Petra Kravosa, ki je župnik v bližnjem mestu Leedsu. Vse nas so, kot vedno, go-

stoljubno in bogato pogostili. Dobri Bog naj jim za vso dobroto in velikodušnost povrne s svojim blagoslovom.

V nedeljo, 3. decembra, smo imeli slovensko adventno mašo tudi v Keighlyju, kjer je bila udeležba kar dobra. Maša je bila tokrat darovana za pokojnega **Stanka Koflerja** z Dovjega, ki je poletil kot navdušen gornik preminil v nesreči pri plezanju v Julijcih. Stanko je bil brat našega dobrega Lada Koflerja, lanskega 80-letnika iz Keighlyja.

K maši v Keighlyju pride tudi nekaj Zajčevih otrok, ki pomagajo župniku pri oltarju in starim staršem ter mamicam pri petju slovenskih pesmi, čeprav slovenskega jezika že ne obvladajo več. Po maši se navzoči zberejo v prostorih župnijskega kluba, kjer skrbita za pogostitev obe stari mami: v adventu Ivanka in v postnem času Olga - obe Zajčevi.

Mirko Kravos je obhajal 80-letnico

Ob Mirkovi 70-letnici je bil v januarski številki Naše luči (januar 1997, letnik 46, številka 1) objav-

Novoposvečeni diakon Damjan z mamo

Mirko Kravos praznuje 80-letnico s sorodniki na Nanosu

ljen kar precej obširen slavljencev življenjepis, zato naš dragi Mirko želi, da ne bi bilo za njegovo 80-letnico, ki jo je obhajal 9. novembra, toliko pisanja.

Pa naj vsaj na kratko predstavimo našega 80-letnika, ki je bil rojen 9. 11. 1926 v Skriljah, župnija Kamnje pri Ajdovščini. Po težkih letih vojne in povojnih vojaških begunskih taboriščih v Italiji in Nemčiji je prišel leta 1948 v Anglijo. Tukaj je dobil delo v premogovnem rudniku v Castlefordu in kasneje v tovarni bakrenih cevi v Leedsu, kjer je delal vse do upokojitve 1989. Ob kasnejših pogostnih obiskih v domovini je spoznal slovensko dekle Mimico Anžič iz Bizovika pri Ljubljani in se z njo poročil 29. avgusta 1964 v župnijski cerkvi v Štepanji vasi. Ustvarila sta si dom v Rothwellu pri Leedsu in v zakonu sta se jima rodila dva dečka: leta 1966 Peter in naslednje leto David.

Peter se je po končani srednji šoli odločil za duhovniški poklic in 21. julija 1990 prejel mašniško posvečenje v domači župnijski cerkvi v Rothwellu. Petrovo novo mašo je veselo obhajala vsa slovenska skupnost iz Anglije in Walesa 29. julija 1990 v Rochdaleu. Novomašni pridigar je bil koprskih škof msgr. Metod Pirih.

David je postal računalniški strokovnjak in se je poročil avgusta 1991 z lepo in simpatično Angležinjo Lynn. V zakonu se tudi njima rodita dva dečka: Jonathan, ki je sedaj star 11 let, in James (Jamie) 8 let. Tako je Mirko že dvakratni dedek!

Na domu pri Kravosovih smo se vse do sedaj redno srečevali po vsaki slovenski maši v Rothwellu. Hvaležni smo našemu slavljenju Mirku in vsej njegovi družini, posebno še mami Mimici, za vso ljubeznivo gostoljubnost in za vse do-

brote, ki smo jih bili v vseh teh letih v obilju deležni rojaki, ki smo prihajali k slovenski maši v Rothwell.

Slovenska skupnost v Angliji in njen župnik kličejo našemu dobremu in zvestemu rojaku Mirku na mnoga leta in božjega blagoslova za zdravje in dobro počutje.

Bog Vas živi, naš dragi Mirko!

80-letnik tudi Lado Kofler iz Keighlyja

Že dokaj pozno, pa vendar z enakim veseljem objavljam poročilo o 80-letnici nam vsem prav tako dragega Lada Koflerja iz Keighlyja. Svoj častitljivi jubilej je naš dobri Lado obhajal že meseca junija, vendar je ta dan zaradi Ladove tako velike skromnosti in ponižnosti šel skoraj neopazno mimo nas.

Lado je bil rojen 3. junija 1926 na Jesenicah - doma pa je z Dovjega. Večji del svoje mladosti je preživel

Lado Kofler, 80-letnik, in njegova žena Anni

pri svojih starih starših na Jesenicah. V drugi svetovni vojni je bil vpoklican v nemško vojsko in poslan na vzhodno fronto. Proti koncu vojne mu je uspel pobeg iz nemške vojske in se je priključil partizanom. Ko pa je komunistična »svoboda zasijala«, je raje odšel čez mejo in leta 1948 odšel v Anglijo, kjer je imel že prej strica Stanka, ki še danes biva (star je nad 90 let) v Keighlyju. Prva Ladova zaposlitev je bilo delo v kamnolomu, a že kmalu je dobil delo v tovarni. V Keighlyju je spoznal lepo, simpatično in dobro katoliško dekle Anni iz Avstrije, ki je prišla za delom v Anglijo, in se z njo poročil. Ustanovila sta si dom in v srečnem zakonu sta se jima rodila dva sinova: Franc in Martin. Danes sta oba srečno poročena - vsak s svojo družino. Lado in Anni sta stara starša šestim vnukom in vnukinjam.

Tudi našega Lada in Anni v življenju krasi njuna velika dobrota in izjemna gostoljubnost. Ni bilo slovenskega župnika tukaj v Angliji, od župnikov Kunstlja, Berganta, Rota do Cikaneka, ki ne bi bil vedno nadvse dragi gost v hiši dobrih Koflerjevih.

Anni je poleg vsega tudi odlična gospodinja in izvrstna kuharica. Pri Koflerjevih smo se vsi slovenski

župniki v Angliji tudi ob hrani počutili kakor doma.

Vsi, ki našega dobrega Lada poznamo in cenimo, mu čestitamo ob častitljivi obletnici in mu želimo polno božjega blagoslova za vse dobro in najboljše v življenju ob svoji ljubeči ženi.

V večnost je odšel Franc Artič iz Derbyja

Naš dobri rojak Franc Artič iz Derbyja je še 28. septembra praznoval svojo 80-letnico. V soboto, 11. novembra - na Martinov dan - pa je nenadoma in nepričakovano odšel v večnost.

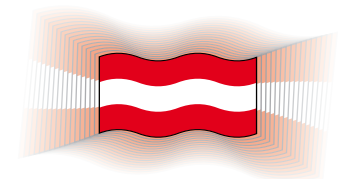
Rodil se je na majhni kmetiji leta 1926 v Ločkem Vrhu pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah. Očetu Andreju in mami Mariji Artič se je rodilo pet otrok. Franc je bil najstarejši in ko je imel komaj leto in pol, so ga starši dali v rejo teti Ani Knaflič iz Ivanjševcev pri Negovi. Tam je živel vse do dne, ko so ga Nemci poslali v Dachau. V taborišču je moral veliko pretrpeti in tako se je leta 1945 ves izčrpan vrnil nazaj domov, k teti na kmetijo. Po okrevanju se je odločil, da gre v tujino. Najprej je odšel v Avstrijo in leta 1948 prišel v Anglijo, kjer je sprva delal v rudniku, nato pa dol-

ga leta v gradbeništvu. Leta 1953 se je poročil z dekletom iz Avstrije. Rodil se jima je sin, vendar ta zakon ni dolgo trajal, saj mu je žena kmalu umrla.

Leta 1990 je šel na obisk k sestri Marici v Slovenijo in tam spoznal svojo sedanjo ženo Vido. Oba sta bila ves čas zvesta člana slovenske skupnosti v Derbyju. Rada sta se udeleževala slovenskih maš in skušala pomagati našim ljudem na vse možne načine. Francu je Bog dal še poseben talent igranja na harmoniko, s katerim nas je večkrat razveseljeval in spodbujal, da smo bolj korajžno peli.

Ob Francovem odhodu v večnost izrekajo vsi Slovenci iz Derbyja in okolice ter vsi, ki so Franca poznali, njegovi ženi Vidi, njegovemu sinu in vsem sorodnikom iskreno sožalje. Naše molitve in prošnje Bogu naj ga spremljajo na poti v večno domovino. Gospod mu naj da večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti!

župnik S. Cikanek

A V S T R I J A

DUNAJ

V četrtek, 23. novembra, je redna obiskovalka naših slovenskih maš, gospa **Gabriela Schmid**, doživela svoj **93. rojstni dan**. Vedno je prva v cerkvi in že vsa leta, takoj ko pride, razdeli po klopeh knjige za pejte pri maši. Tudi sicer je vedno

Pokojni Franc Artič

Tako sta ovekovečena starostnika Gabriela Schmid in dr. Anton Jelen.

navzoča pri vseh drugih dogajanjih v našem pastoralnem centru. O tej ženi ste že brali v Naši luči, ko je pred tremi leti z nami obhajala svoj 90. rojstni dan. Naj kljub temu navedem samo nekaj glavnih podatkov o njej: rojena je bila v starem avstroogrskem cesarstvu, na nedeljo, 23. novembra 1913, na Rašici pri Velikih Laščah na Dolenjskem, v revni kmečki družini devetih otrok. S trinajstimi leti in pol je odšla v tuji svet in zanj se je začelo čisto novo življenje. Prišla je k teti na Dunaj, tu pekla in prodajala kostanje, se leta 1943 poročila s Karlom Schmidom, pravim Dunajčanom. Z njim ima enega sina, ki pa, žal, nima potomcev. Že dolga leta je vdova. Vedno je vedra, vesele narave, zelo zgovorna in to v svojem dolenjskem narečju. Vsi ji kličejo: gospa Gabriela, še na mnoga, zdrava leta!!

Ker imamo v naši skupnosti še enega rednega obiskovalca slovenskih maš, ki je dočkal svoj **okrogli 90. rojstni dan**, in sicer 5. decembra, smo sklenili oba slavljenca

proslaviti skupaj. **Gospod dr. Anton Jelen** je bil rojen na Koroškem v Gornjih Libučah pri Pliberku v družini s sedmimi fanti. Če bi hotel natančno opisati njegovo življenjsko pot, bi bilo potrebno vsaj trideset strani. Tukaj samo nekaj markantnih točk: gimnazijo je obiskoval v Celovcu, kjer je leta 1936 maturiral. Potem je odšel na študij v Innsbruck, kjer je ostal le dve leti. Ko se je 1939 začela druga svetovna vojna, je odšel v Ljubljano, kjer

je nadaljeval s študijem in 1942 postal magister prava, nato nekaj mesecev sodnijski praktikant, nakar so ga junija 1942 Italijani zaprli in ga nato izročili Nemcem. Kar nekaj zaporov si je izkusil do leta 1945. Leta 1955 se je poročil z izvoljenko Marto, ki je bila uslužbenka »Bundeskanzleramta« in je ta čas delala na avstrijskem konzulatu v Zagrebu. Tone je medtem doktoriral na innsbruški pravni fakulteti. Na Dunaju je potem opravljal različne službe, nakar je odprl samostojno odvetniško pisarno, kjer mu je žena Marta pomagala kot tajnica. Žena mu je odšla pred tremi leti in pol v večnost, kar ga je silno prizadelo. Že 21 let je v pokoju in že dobra tri leta živi pri sinu Petru. Iz srca mu želimo, da bi še dolgo, kar se da zdrav in dobre volje, užival pokojnino.

V nedeljo, **3. decembra**, smo pred mašo blagoslovili adventne vence (bilo jih je izredno lepo število). Pri maši se je zbralo precej otrok s starši. Gospa Darja T. je pripravila zanje zanimivo »pridigo«. Preprosto, prav primerno za otroke, je

Na Dunaju je po maši Miklavž obdaroval otroke.

Otroci so obkrožili oltar in zapeli očenaš.

pripovedovala zgodbo o sv. Miklavžu. Otroci so z zanimanjem sodelovali. Na koncu so dobili še »domačo nalogo« - pobarvanko sv. Miklavža. Opaziti je bilo, da so bili otroci, bolj kot druge nedelje, nemirni. Čisto razumljivo, saj so na začetku maše zvedeli, da bo po maši prišel Miklavž z darili. In zgodilo se je tako. Kar 22 otrok je bilo obdarovanih. Tudi Krampus se je za trenutek prikazal s šibami v roki, a Miklavž ga je brž nagnal, saj je bil nad otroki navdušen, ko so mu zapeli v pozdrav pesmico.

Po maši smo ostali v dvorani še dolgo skupaj ob jedači in pijači, ob pesmi in zvokih trobente in klarineta, žal brez harmonike, ker je bil harmonikaš nujno zadržan.

V petek, 1. decembra, smo imeli obisk iz Slovenije. Verniki z Brezj in okolice so poromali na Dunaj in v naši cerkvi najprej zmolili rožni venec in se mnogi udeležili zakramenta sprave, nakar jim je maševal njihov duhovni vodja pater Leopold Grčar. Drugi dan so obiskali še nekaj pomembnejših cerkva na Dunaju, si ogledali razstavo jasic v cerkvi sv. Petra, potem pa se odpeljali še k Mariji v Celju (Maria Zell),

ki je največje in najbolj poznano avstrijsko Marijino svetišče.

žpk. Toni Štekl

LINZ

Mesec september je za nas Slovence v Linzu kot začetek novega cerkvenega leta. Po počitnicah od junija do septembra nismo imeli slovenskih maš. Odkar se je moral vrniti v Slovenijo naš stalni župnik dr. Ludvik Počivavšek, smo postali zelo revni. Tudi ti, kolikor nas je še zavednih v Linzu, smo prikrajšani za vse praznike v letu in tudi za vse boljše nedelje.

Za nas skrbi sedaj župnik Toni Štekl z Dunaja, ki prihaja samo en-

krat mesečno. Tudi on je slabega zdravja in razumemo, da je pot v Linz že velik napor.

Redno mašo smo začeli 10. septembra. Celo leto imamo samo deset svetih maš, in to vsako drugo nedeljo v mesecu. Letos smo bili prikrajšani za cvetno nedeljo in tako smo jih imeli samo devet.

Vsako nedeljo gremo po maši v naš center in se tam poveselimo. Skoraj vsako nedeljo, kadar pridemo skupaj, slavi kdo iz naše skupnosti rojstni dan, kar nam je vpeljal že g. Ciril Lavrič.

Letos je 10. septembra slavila Anica Vrečič, 8. oktobra Elisabet Bognier in 11. novembra nas je bilo več: Gisela Kerec, Viktor Kerec, Silva Joun, Anton Zore, Martin Dominko pa je godoval.

Posebno pozornost smo posvetili naši najstarejši jubilentki Silvi Joun, ki s svojim čistim in prijetnim glasom bere berila pri slovenskih mašah in tudi prošnje v stolnici pri maši narodov.

V klubu nas je s slovesnim kosilom postregla naša kuharica.

24. septembra smo imeli v linški stolnici 50. izseljensko nedeljo, ki

Anica Vrečič in Antonija Leeb izročata dar.

Tako smo proslavili v našem klubu.

jo je daroval škof Ludvik Schwarz. Izselsensko nedeljo je pri nas vpejal škof Franc Zauner na zadnjo nedeljo v septembru 1957 v taborišču Asten. Petje je bilo v devetih jezikih. Slovenska pesem je bila pred darovanjem Ko zarja zlati nam gore. V narodnih nošah nas je bilo letos devet: Silva Joun, Tilka Grandovec, Elisabet Bogner, Anica Vrečič, Victorija Hauseder, Majdi Stiller Zore, Antonija Leeb Zore, Leo Humar, Anton Zore.

Vsem se lepo zahvaljujem za njihov trud.

Anton Zore

Silva Joun je praznovala 86 let.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

Letos Slovenci v BeNeLuxu nismo nikjer posebej praznovali vseh svetih in se spomnili naših pokojnih. Edino v Heerlenu na Nizozemskem smo na drugo nedeljo v mesecu po maši šli na pokopališče ter zbrano zapeli in molili.

Res se nismo 1. novembra nikjer zbrali, treba pa je reči, da je pri mesečnih evharističnih srečanjih naših skupnosti vedno kdo, ki prosi, da bi mašo darovali za pokojne sorodnike ali prijatelje.

V Bruslju bo počasi kapela skoraj premajhna. K maši pride tudi več kot šestdeset ljudi. A izgleda, da je Bog že poskrbel. Poslal nam je novomašnika. G. Alek Zwitter iz skupnosti Emanuel, ki je bil na začetku novembra posvečen v duhovnika v Sloveniji, se je vrnil na magistrski študij v Bruselj. Skupaj bova poskrbela, da bosta sedaj v evropski prestolnici slovenski maši dvakrat na mesec, vsako drugo in četrto nedeljo ob 18.00. Prvič je za

nas Alek maševal v nedeljo, 26. novembra. Vsak je lahko osebno dobil novomašni blagoslov.

Ker je skupnost večja, so večje tudi potrebe. Nekdo se želi pripraviti na krst, drugi na birmo, nekaj otrok se je že začelo zanimati, da bi se pripravili na prvo sveto obhajilo. Podobno živa je tudi skupnost v Luksemburgu. Tam je manj drugega dogajanja, zato Slovenci zelo radi pridejo in sodelujejo pri slovenski maši. Čeprav so skupnosti v Eisdnu, Genku, Monsu in Charleroiu nekoliko manjše, so pa zato ljudje zelo hvaležni, da še vedno imajo duhovnika, ki jih obišče ter dovolj zdravja in moči, da lahko tudi sami še vedno gradijo oltarno skupnost.

p. Franček Bertolini

K poročilu iz Bruslja bi rad dodal še nekaj vrstic. Nobena skrivnost namreč ni, da mi je SPC že od svojega nastanka v letu 2001 zelo pri srcu. V njem sem preživel mnogo težkih, napornih pa tudi srečnih trenutkov. Z velikim zadovoljstvom spremljam poročila, da se zdaj k slovenskim mašam zbira vse več ljudi, zaposlenih v raznih evropskih ustanovah ali študentov.

V Essnu se je ponudil prijazen upokojeni zidarski mojster Marijan Štokelj in že pomaga pri obnavljanju centra s fino zazidavo poškodovanega ometa v sobah, g. Marjan svoje delo opravlja za božji lon. Dragocena je tudi pomoč gospodinjice Nežke Zalar iz Eisdna, ki je bila že nekajkrat v Bruslju, kjer ureja hišo, pere, lika in pospravlja za mojstri. Veliko prispevajo tudi Slovenci starejše generacije, ki s svojim strokovnim znanjem in pridnostjo radi priskočijo na pomoč.

Mladi Slovenci v Bruslju

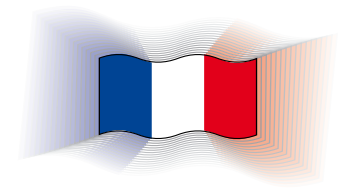
Ponovitev nove maše Aleka Zwitterja

Slovenska maša v Charleroiju

P. Frančku je uspelo dobiti ekipo, ki bo obnovila ali na novo postavila štiri sanitarne prostore, zamenjala svinčene vodovodne cevi, ki niso več dovoljene, postavila moderni 400-litrski plinski bojler za sanitarno vodo. Vsem, ki nam pri tem pomagajo z darovi in delom, naj bo Bog bogat plačnik.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Na prvo adventno nedeljo smo se pri sveti maši v Chatillonu zbrali v velikem številu. Mala Carla Fernandes (Skrlj) je prejela zakrament svetega krsta. V skupni molitvi smo jo priporočili v božje varstvo in ji zaželeli prijetno in dolgo otroštvo v družinskem okrilju.

Boga smo prosili tudi za njene botre, starše in stare starše, da bi ji znali vedno stati ob strani in jo vzgajati v veri. Saj je v današnjem času hitrega tempa življenja prav družina tista osnovna celica, ki nam vedno nudi svoje zavetje.

V svojih srcih smo skupaj prižgali prvo adventno svečo in molili, da nam Gospod da milosti, ki bo ožarjala naše vsakdanje življenje z betlehemske lučjo ... upanjem in mirom, ki prihaja od novorojenega Deteta.

»Če ne bomo drug drugemu svetili na pot, bomo vsi hodili v temi. In če ne bomo drug drugemu breme-

na življenja pomagali nositi, bomo tudi sami omagali« (J. STEGU). Sledilo je praznično kosilo, ki se je zaključilo s prelepo torto, izdelkom gospe Slavice. Nato nas je s svojim prihodom in darili presenetil sv. Miklavž. Otroci so ga pričakali z lepimi risbicami in pobarvankami. Med nami smo pogrešali kar nekaj rojakov, predvsem tiste, ki so bolni ali oslabei. Spomnili smo se jih v molitvi.

Hvaležni smo vsem, ki so poskrbeli, da je ta praznični dan lepo potekal, navkljub mnogim pomanjkljivostim, ki so del življenja. Dvorana slovenske misije je bila polna do zadnjega kotička.

Mimogrede povedano, mislim, da se slovenske izseljenske skupnosti večinoma čutijo nemočne in brez konkretnih alternativ glede na današnji način življenja mladih družin.

Izzivi časa so veliki in bodo zaznamovali prihodnje generacije potomcev izseljenstva. Moramo se zavedati, da vsakršni (ne)posegi delujejo na dolgi rok in posledice so vidne žal šele takrat, ko je prepozno. Bomo vse prepustili zgolj vrtincu in naključjem, da nam ta piše sodbo, ali pa se bomo spopadli z resničnostjo? To je verjetno odvisno od vsakega posameznika, za zidavo trdne hiše so pač potrebni kamni in kamenčki ... in veliko žrtev in odpovedi.

Ana V. S.

FREYMING-MERLEBACH

Dolžnost mi narekuje, da malo napišem o naših zvestih članih in o njihovih jubilejnih praznikih, ki se kar vrstijo drug za drugim.

Kar nazaj v mesec september moramo pogledati, saj je praznovala gospa Slavka Rugelj, poročena Neusius, že 3. septembra svoj visoki življenjski praznik - 80. rojstni dan. Gospa Slavka je po rodu Slovenka. Čisto slovensko besedo je ohranila, za kar ji čestitamo, saj njen vsakdanji družinski pogovor teče v tujem jeziku, bodisi v francoščini ali nemščini, ker je njen mož, gospod Gerard Neusius, po rodu domačin.

Gospa Slavka in njen mož sta naša zvesta člana že skozi vse življenje našega društva in redna gosta naših mesečnih srečanj, njun obisk bogati tudi redno vse naše prireditve. Gospa Slavka je bila tudi vsa leta, že za časa mgr. Stanka Grimsa, cerkvena pevka zbora Slomšek in vse dotlej, dokler ji je zdravje dopuščalo. Nad 40 let je slavila Boga s svojim lepim sopranom. Gospa Slavka je kljub dolgi prehojeni poti še vedno korajžna, saj jo njen plemeniti značaj podpira k dobri volji, veselju ter zdravju.

Pri slovenski skupnosti se jo vsi z veliko hvaležnostjo spominjamo in ji topla čestitamo za njen jubilej. In te visoke stopničke naših članov se kar vrstijo. 23. oktobra je prazno-

Jean Mauc s soprogo Milko

val svoj jubilejni praznik, 80. rojstni dan, naš gospod Jean Mauc. O gospodu Maucu bi lahko veliko pisali, saj je v svojem življenju veliko prispeval v prid naši slovenski skupnosti, kakor tudi njegova soproga Minka. Pri Slovenski misiji si naša srečanja težko predstavljamo brez njihove prisotnosti. Zvestoba slovenski besedi je na prvem mestu. Zaupal mi je, da mora priznati, da mu naša srečanja utrujejo zaklad, ki ga nosimo podedovan od staršev.

Gospod Mauc je bil tudi našemu društvu predsednik kar celih deset let. 1998. leta je odstopil, toda le za eno stopničko nižje, saj nadaljuje z mestom podpredsednika vse do danes. Vseskozi smo ga zvesto

Krst Klare Lorsung Weber

poslušali in sledili njegovim nasvetom, saj so bili vedno modri in ploviti. Vse podpore je bil deležen od soproge Minke, ker ga je vedno navduševala kot dobra žena. Oba sta imela dar milosti, da sta znala celo življenje usmerjati tisto toplino, ki je dala srečo družini, prijateljem in članom našega društva.

Gospod Mauc se pri svojih 80 letih še vedno rad udeležuje vsega, kar nudi Slovenska misija. Je res, da se z visokimi leti tudi izčrpajo telesne moči, a gospod Mauc se kar čvrsto drži, le težko je, tako pravi, ko sonce gre v zaton in dan zamenja noč, nerad prime volan v roke.

Vsem bralcem Naše luči širom sveta želimo blagoslovljene in vesele božične praznike in da bi doživeli brezmejno ljubezen Novorojenega deteta ter vesele, zdrave in srečne vse dni leta 2007!

Jožica Curk

N E M Č I J A

BERLIN

Lenarški večer

November je bil spet v znamenju prireditev in številnih obiskov iz domovine. V soboto, 4. novembra, so združili moči in ideje KUD Lenart iz Slovenskih goric, Završki fantje, Darja Ornik iz Lenarta, Majda SCHMIDT, predsednica Slovenskega dopolnilnega pouka v Berlinu ter učiteljica prof. Jerneja Jerzernik in so organizirali LENAR-

ŠKI VEČER, namenjen otrokom in ljubiteljem lepega petja. Otroci so v lutkovni delavnici izdelovali lutke in uživali ob lutkovnih predstavah. Završki fantje so peli pri maši in po njej pripravili lep koncert v treh delih - vmes so plesali člani folklorne skupine iz Jurovskega Dola. Bilo je zelo lepo in vsa pohvala organizatorjem in akterjem večera!

Martinovanje

Sveti Martin goduje 11. novembra.

Letos je bila ta dan sobota in tako je tradicionalno martinovanje potekalo prav na njegov praznik.

Tokratno prireditev je organiziral Karli Božič z družino in prijatelji. Ob dobri hrani in pijači je za dobro voljo skrbel ansambel Veritas. Člani ansambla in njihovi navijači so prišli iz krajev od Dravograda do Maribora. Vsi skupaj - organizatorji, kuharji, natakariji, obiskovalci, ansambel in gostje - so pripra-

Pomočniki organizatorja martinovanja

Župan iz Krškega Franc Bogovič in predsednik SKM Berlin Tone Bačovnik

vili lep večer, ki bo še dolgo ostal v spominu prisotnih. Da sveti Martin naredi iz mošta vino, vemo vsi, da pa bo vino tudi dobro, ga je blagoslovil župnik Dori. Blagoslovljeni sod vina, dar vinogradnika Jožeta Slaviča, je še ta večer zamenjal lastnika - žreb ga je namenil gostji, ki je prišla v Berlin z ansamblom VERITAS. Nagrado je izžrebal Tadej Božič, sin Clavdije in Kristjana Božiča.

Božičevi so se, kot tolikokrat doslej, spet izkazali z organizacijo in pripravili odlično prireditev, ki je privabila veliko ljudi.

Farni praznik

Tretjo soboto v novembru, 18. novembra, smo skupaj z nemško župnijo praznovali farni praznik sv. Elizabete in praznik bl. Antona Martina Slomška. Pri maši se je zbralo veliko ljudi, po njej pa je bila, po zgledu sv. Elizabete, pripravljena pogostitev za vse prisotne. Kot vemo, je sv. Elizabeta vzor dobrote, pomoči potrebnim in po njej naj bi se zgledovali prav vsi. Tudi tokrat so bili navzoči gostje iz Slovenije, ki jih je pripeljal stari in novi župan Franc Bogovič. Igralci iz Senovega so na odru velike dvorane zaigrali Partljičevo komedijo Nasvidenje nad zvezdami in poželi zaslužen aplavz.

Bil je lep farni praznik sv. Elizabete in našemu Slomšku v čast! In taki - v duhu Slomška duhovnika, kulturnika, domoljuba so se obiskovalci duhovno, kulturno in domovinsko okrepljeni počasi odpravili na svoje domove.

Dorijev večer

V petek, 24. novembra, se je v dvorani Tri lilije v Laškem odvijal Do-

rijev večer, prireditev, ki so jo že osmo leto zapored pripravili člani kvinteta Dori. Prireditev vsako leto privabi okrog tri tisoč obiskovalcev od blizu in daleč, tudi iz Berlina, od koder prav za to priložnost pride tudi župnik Dori. Lani ga ni bilo in pogrešali so ga tako člani kvinteta Dori kot tudi obiskovalci, zato je bilo letos veselje toliko večje, ko so že po radiu Ognjišče in drugih medijih slišali njegov glas, ki je vabil na prireditev.

Težko je pridobiti goste, ki bi ob obilici raznovrstnih prireditev privabili in pritegnili obiskovalce. Toda Dorijem in Doriju vsako leto znova uspe! Letos so poleg gostiteljev nastopili še: Alpski kvintet, ki letos praznuje 40-letnico delovanja, zapel je Slovenski oktet, ki praznuje 55-letnico delovanja, poseben pečat prireditvi sta pustila pevec, zakonca Majda in Marijan Petan, potem je bila tu etno skupina Suha špaga in odlični pevec narodnozabavne in popularne glasbe Ivan Hudnik, tudi glasbeni urednik na radiu Ognjišče, za smeh je v vlogi policista poskrbel Gojmir Lešnjak-Gojc, zaplesale so laške mažoretke in folklorna skupina Anton Tanc, prava plesna poslastica pa je bila plesna skupina LUKEC. Prireditev je vodil Tilen Artač.

Šestdesetletnika Anton in Vida

V soboto, 2. decembra, sta Anton Čuček in njegova spremljevalka Vida v krogu prijateljev iz Slovenije in Berlina praznovala življenjska jubileja - vsak svojih 60 let! Njunemu jubileju so nazdravili, jima zaželeli vse dobro tudi v prihodnosti, potem pa zaplesali ob zvokih ansambla Vrtinec in ob petju odlične

Anton Čuček in Vida sta skupaj praznovala.

pevke Nataše iz ansambla Petovio in se družili dolgo v noč ...

M. Mošnik

AUGSBURG

Nepričakovano in mnogo prezgodaj nas je zapustil Michael Magdič

V težkih trenutkih življenja, ob hudih preizkušnjah človek umolkne in ostrmi. Zastane mu dih in vanj se vtihotapi občutek, kot da je vstopil v neznan, nov, tuj svet, ki bi se mu najrajši izognil, če bi to bilo mogoče.

Umolkni in ostrmeli smo, ko nas je v nedeljo, 19. novembra, dohitela novica, da je Michael Magdič, mlad fant, poln vedrine, življenjskih načrtov in sanj o lepi bodočnosti, za vedno obmiroval in utihnil. Kako je to mogoče? Je to res? Zakaj? Zakaj se je moralo to zgoditi? Kako se je to zgodilo? Razlog smrti še ni pojasnjen. Vemo le to, da ga ni več. Ostali smo brez odgovora. Vsa ugibanja ne dajo odgovora. Smo popolnoma nemočni. Odgovor ve samo Bog. Bog je naš

Michael Magdič

končni cilj in najgloblji odgovor na naša vprašanja. Pozna našo bolečino, našo nemoč in prošnjo, naj nas potolaži in nam pomaga. Zato se v moči vere kot kristjani zatekamo k Bogu, tudi takrat in zlasti takrat, ko se nam zdi breme življenja nevzdržno in bolečina prevelika.

Pokojni Michael se je rodil 19. 10. 1985 tu v Augsburgu, kjer so se ga razveselili oče Avguštin, mati Jelka in brat Robert. V družini, kjer je odraščal, je bil kakor sonce. Vedno veder, poln humorja in smisla za družabnost. Izšolal se je za stojnega ključavničarja. Od februarja 2006 je bil zaposlen v firmi Jeklin. Več let je sodeloval pri folklorni skupini Drava in pri kegljaški skupini. Povsod je bil priljubljen in dobro sprejet. Iz sebe je izžareval prijaznost, veselje in bil resnično posrečen značaj. Kot tak nam bo ostal za vedno v spominu vsem, ki smo ga poznali. Star komaj 21 let in en mesec se je od nas za vedno poslovil. Na zadnji poti k večnemu počitku ga je v petek, 24. novembra, pospremila zelo velika množica sorodnikov, prijateljev in znancev. Dvojezični pogrebni obred sta

izredno lepo in dostojanstveno vodila slovenski župnik v Augsburgu Roman Kutin in kaplan nemške mestne župnije sv. Pankracija Wolf Albert. Naj Bog pokojnega sprejme med svoje izvoljene! Očetu Avguštinu, materi Jelki, bratu Robertu, sorodnikom in vsem žalujočim pa naj nakloni potrebno tolažbo.

R. Kutin

ESSEN

V nedeljo 19. novembra, smo se po maši poveselili v cerkveni dvorani v Essnu. Pastoralni svet in drugi sodelavci so z diakonom Stankom Čeplakom, ki pa je bil tokrat odsoten zaradi pogreba svoje mame, in župnikom Lojzetom Rajkom pripravili martinovanje. V kulturnem programu je nastopil trio »Bled«. Za dobro voljo sta poskrbela harmonikarja Silvo Kopše in Viktor Piuži. Prodajali so tudi srečke za »Martinovo gos« in srečna dobitnica je postala gospa Štokelj. Dobitek je podarila župniku za njegove delavce v Bruslju. Izkupiček od prireditve je znašal 301.00 €, kar je tudi namenjeno za »Anin sklad« v Sloveniji.

Dušan Čegovnik

Adventno srečanje. V nedeljo, 3. decembra, smo imeli v Essnu lepo adventno prireditev. Sveto mašo smo darovali za pokojnega župnika Alojzija Zaplotnika, ki smo ga ravno pred enim letom položili na božjo njivo v Kočevju. Zbralo se je lepo število vernikov, ki so prišli tudi iz drugih skupnosti naše obširne župnije. Med sveto mašo smo lahko opravili tudi zakrament sprave.

Že prej smo omenili, da bo nabirka namenjena za Anin sklad. Spomnili smo se tudi nedelje karitas in godu sv. Frančiška Ksaverja ob zaključku praznovanja 500-letnice njegove smrti.

Hvaležni smo rojakom za nabirko, ki je znašala kar 115,09 €. Bog povrni.

Na prireditvi po maši, ki se je na žalost niso udeležili vsi, pa smo z veseljem ugotovili, da je bil dohodek proti pričakovanju. Res moram pohvaliti rojake, bilo nas je 60, prej pri maši pa več kot sto. Izkupiček prireditve znaša 497 €. Če k temu prištejem še nabirke v Göterslohu 19. 11., v Essnu 26. 11., v Wettru 25. 11., Escweilerju 26. 11. in Krefeldu 3. 12., pa še ba-

Srečna dobitnica Martinove gosi gospa Štokelj iz Essna

Trio Bled med nastopom

Na bazarju v Essnu je bilo veselo.

zar v Krefeldu, znaša skupna vsota lepih 1050 €. Pa naj kdo reče, da naši dragi rojaki niso velikodušni in dobrosrčni! Vem in prepričan sem, da bodo deležni obilnega božjega blagoslova za dobra dela.

diakon Stanko Čeplak

Nekatere spremembe v preteklem letu še niso dobile primerneга odmeva v naši reviji. Sredi leta je odšla v pokoj tajnica na misijskem uradu ga. **Anica Draksler**. Novi župnik g. Lojze bo pogrešal to pomoč. Gospo Anico so poznali vsi, ki so iskali stik s slovensko župnijo. Petnajst let je bila v tej službi. In opravljala jo je po vseh svojih najboljših močeh. Na župnijskem uradu je imela vsak dan polne roke rednih pisarniških opravil, mesečno razpošiljanje Naše luči in župnijskega oznanila, telefonske informacije, pomoč v pripravi romanj in prireditvev. V vsem, kar se je dogajalo na župniji, je imela veliko izkušenj. Poleg tega pa je skrbno opravljala še del gospodinjstkih opravil za slovenskega duhovnika. Predano se je posvetila župniku Alojziju Zaplotniku zadnjih pet let, ko mu je bolezen požirala moči. Njena pozornost mu je bila dragocena opora v bolezni in to je znal tudi ceniti.

Gospa Anici se moramo zahvaliti za mnogotera požrtvovalna dela za vso slovensko skupnost. Posebej naj izrečemo besedo zahvale za vse tisto skrito delo, ki ga nihče od zunaj ni mogel opaziti, pa ji je povzročalo velike skrbi in je vanj vlagala veliko osebnega napora.

Davnega leta 1967 je prišla s svojim možem Jožetom v Nemčijo in tu sta se jima rodila otroka Irena in Tomaž, ki sta si že ustanovila svoji družini. Anica in Jože ostajata med nami v slovenski skupnosti. Čeprav

Anica Draksler z vnukoma Manuelom in Milenco

imata bivališče tudi v Sloveniji, ju veže na ta kraj nežno čebljanje vnučkov, ki jih imata nadvse rada. Želimo jima še veliko zdravih let in veselja ob 'modrostih', ki jih dedku in babici pripravlja prihajajoči rod.

jj

Sporočilo naročnikom Naše luči.

Verjetno boste ali ste že vsi prejeli položnico za plačilo naročnine za naše glasilo. Morda ste nekateri že plačali, pa si jo shranite za naslednje leto ali za kakšen drugi prispevek za naše pastoralne in dobrodelne dejavnosti. Nekateri boste poravnali naročnino še za leto 2006, vsi pa naj bi to storili za leto 2007. Naročnina zdaj znaša 27 € (30 € z darom v tiskovni sklad).

Hvaležen sem učitelju slovenskega jezika Dušanu Čegovniku, ki prijazno poroča o dogodkih na našem koncu izseljenske Slovenije. Prosim še druge člane naših skupnosti, da napišete svoje vtise in jih pošljete na moj e-naslov. Tako bomo lahko uskladili naša poročila, da se ne bomo ponavljali in da bodo čimbolj pestra.

župnik Lojze in diakon Stanko

KREFELD

V soboto, 18. novembra, je po nedeljski maši slovenska župnijska

skupnost iz Krefelda organizirala veselo martinovanje in bazar. Za dobro pecivo - jabolčni zavitek, potico in razne kekse so poskrbele marljive žene. Mlado vino, ki ga je »krstil« sv. Martin, je za pokušnjo dal na mizo Ivan Lovrenčič iz Willicha. Njegova soproga Rozina je pripravila bazar s številnimi zanimivostmi. Gostje so pokupili raznih predmetov za dobrih 230.00 €. Ta vsota je namenjena za »Anin sklad«.

Za dobro voljo sta poskrbela harmonikarja Vinko Umek in Roman Pezdir. Nastopila je tudi mladinska pevska skupina Eskala. Zelo zabaven je bil tudi skeč, v katerem je sodelovalo veliko prisotnih in ga je pripravila in izvedla Rozina Lovrenčič.

Dušan Čegovnik

GÜTERSLOH

»Gospod župnik, ali bomo še kdaj imeli slovensko mašo pri nas v Göterslohu?« sem ob svojem prihodu v župnijo Essen kar nekajkrat slišal od mnogih rojakov iz tamkajšnje okolice. Podružnica je od Essna oddaljena 125 km in spada v škofijo Paderborn.

Ko sem se malo razgledal po zelo redkih praznih okencih v koledarju enega meseca, sem odkril, da bi bilo mogoče nadaljevati s svetimi mašami vsako tretjo soboto ob 15.30, kakor je bilo pred nenadno smrtjo pokojnega župnika Alojzija Zaplotnika. Zelo me je vzpodbudila beseda mladih, ki jo je izrazila Natalija: »Veselimo se vas ...«

Kar eno leto niso imeli slovenske maše. Pa kot zanalašč - ob prvi maši je bil mesečni spored zaradi martinovanja v Krefeldu spremenjen. V soboto, 18. novembra, se je zbralo več kot dvajset ljudi, celo iz Paderborna so prišli. Župnika pa od nikoder - seveda, ker je bila v tistem času maša v Krefeldu. »Romarij« so se lepo preselili v župnijsko dvorano in tam ostali precej časa v prijateljskem vzdušju ob raznih jedilnih in pivskih dobrotah. Pa da ne boste mislili, da so bili užaljeni. Naslednji dan so se skoraj v enakem številu - kar 18 jih je prišlo - zbrali pri prvi slovenski maši po enem letu z novim župnikom. Zlasti je bilo doživetje te maše lepo ob navzočnosti šestih prijaznih mladincev, kar daje posebno upa-

nje. Natalija in vsi drugi, tudi jaz vam sporočam, da se vas veselim vsako tretjo soboto v mesecu!

župnik Lojze Rajk

FRANKFURT

Odsotnost mnogih naših ljudi se je tja do začetka novembra kar občutno poznala. Mnogo vzrokov za to je bilo: izredno lepa jesen, dopusti, jesenske šolske počitnice, trgateg. Za vse tiste, ki za vse svete niso mogli iti domov, je bila v Frankfurtu priložnost na sam praznik (čepprav je bil seveda delovni dan) biti pri slovenski maši in soustvarjati bogoslužje za rajne. Po drugih skupnostih, kjer je slovensko bogoslužje, smo ta obred za rajne opravili ob zadnji oktobrski nedelji. V bogoslužju Cerkve smo se spomnili naših pokojnih dušnih pastirjev, staršev, sorodnikov in prijateljev in vseh članov našega narodnega telesa, ki počivajo na znanih ali neznanih krajih.

V zvezi z letošnjim martinovanjem se nam je nabralo kar nekaj težav, najprej z dvorano, potem pa še z muzikanti zaradi spremembe datuma. Tako smo letošnje že 33. martinovanje naše župnije izpeljali teden dni kasneje, kot je bilo mišljeno, v soboto, 18. novembra. Z glasbo in petjem je prišel med nas trio Rogaški odmev s pevko iz Rogaške Slatine. Kar lepo število ljudi je bilo pri maši z nemško župnijo, po maši pa se je dvorana zelo hitro napolnila z gosti: seveda s Slovenci in njihovimi prijatelji in znanci Nemci, Hrvati, pa verjetno še kakšne druge narodnosti je bil kdo prisoten. Ansambel je ustvarjal lepo vzdušje, seveda pa je k temu pri-

Po enem letu spet slovenska maša v Güterslohu. Po maši je nastala še tale skupinska slika.

spevala tudi dobra hrana in pijača. Proti koncu prireditve smo izmed obiskovalcev izžrebali srečno dobitnico pečene 'Martinove' gosi. To je bila gospa s Hrvaške. Ob treh zjutraj so se člani ansambla odpeljali proti Sloveniji, obiskovalci proti domu, ekipa, ki je pripravljala, pa k pospravljanju dvorane. Ta je pa že znana: to so nekateri člani župnijskega sveta, h katerim je potrebno pritegniti še koga. Dobiček smo tudi letos namenili Aninemu skladu za družine z več otroki. V ta mošnjiček z dobičkom pa so prispevali seveda prireditelji z vso ekipo za kuhanje, strežbo in pospravljanje, vsi, ki so prišli na martino-

Miklavž opazuje in posluša nastop otrok.

vanje in seveda nenazadnje tudi trio iz Rogaške Slatine. Hvala vsem!

Po dveh urah počitka pa je župnik v nedeljo, 18. novembra, dopoldne potoval proti Lichu, kjer bila slovesnost 50-letnice posvetitve župnijske cerkve sv. Pavla. Slovesnost je vodil namesto odsotnega kardinala Lehmann generalni vikar mainške škofije. V tej cerkvi imamo namreč Slovenci že 35 let enkrat mesečno mašo in prostor za klepet, malico in srečevanje.

Komaj smo si 'zacementirali rane' od martinovanja, že je bilo potrebno pripravljati Miklavžev večer, zlasti pa Miklavžu priskočiti na pomoč

pri pripravi darov. Na prvo decembrsko nedeljo, 3. decembra, smo pričakali Miklavžev obisk v Frankfurtu (za skupnost v Lichu je prepustil dobrotnik darove kar župniku). Šolski otroci so Miklavžu, ki je sedel med njimi, pokazali, kako in kaj se učijo pod vodstvom učiteljice Natalije Robnik maternega jezika, njihovo delo pa je nagradil seveda z darovi. Tudi na odrasle ni pozabil, vsakdo je dobil majhno vrečko z darilom. Prav tako je bila Miklavževe pozornosti deležna klaretinska redovna skupnost, kjer imamo v njihovi kapeli redno nedeljsko mašo. Svet staršev šolskih otrok pa je seveda poskrbel za pogostitev

Pečena gos je odplavala k damam.

Del uspešne delovne ekipe novembrskega martinovanja

Miklavževo dopoldne v Lichu smo preživeli za skupno mizo.

vseh. Na prijeten način sta se tako zaključila nedeljsko popoldne in večer prve adventne nedelje. Za skupnost v Darmstadt in Mainzu pa je dobrotnik Miklavž prav tako prepustil darove župniku, ki jih je lahko razdelil naslednjo, drugo adventno nedeljo, ko so se po nedeljski maši zbrali k skupnemu kosilu.

rem

HAMBURG

Mašo v mesecu novembru je župnik Dori daroval za mamo Slavke Vidmar, ki se je letošnjo jesen nepričakovano poslovila v večnost. Vsa hamburška skupnost izreka Slavki iskreno sožalje.

Pri tej maši pa smo počastili tudi sv. Elizabeto, zavetnico revežev in bolnikov. Med nami je bila tudi mlada Slovenka, ki je godovala z lepim imenom te svetnice. Za rojstni dan smo čestitali zvestemu obiskovalcu slovenskih maš Božu Trčaku. Abrahama pa je praznovala gospa Veselka Junicic. Vselej, kadar ji odgovorna služba medicinske sestre to omogoča, se rada pridruži svetim mašam in druženjem po njih. Veselo razpoloženje ob bogato obloženih mizah je trajalo pozno v noč.

Si lahko zamišljate, da na severu

Lojz in Jože sta tudi pri delu dobra prijatelja.

Nemčije odlično uspeva tudi slovensko trsje, ki rodi grozdje z izrazitim okusom »jurke«. Pa je res! Naš mežnar Lojz je tudi letos sredi Hamburga pridelal kar nekaj litrov tega dobrega domačega vina. Župnik Dori je z veseljem sprejel žlahtno kapljico in jo v zahvalo porabil tudi za mašno daritev. In po maši se mu je ob našem veselem srečanju porodila dobra zamisel, da bi naslednje leto, ko bo grozdje na Lojzovih brajdah zopet dozorelo, bilo dobro imeti sveto mašo kar pod lepo dišečim grozdem. Že sedaj obljubljam, tako župniku Doriju kot našemu Lojzu, da bi bili

Naša Elizabeta je praznovala.

tudi pri sveti maši v naravi vsi z veseljem prisotni.

DD

INGOLSTADT

Weiden. V soboto, 18. novembra, je bila v Weidnu krstna slovesnost. Mlada zakonca Simona in Jürgen Albert sta prinesla h krstu svojega tretjega otroka, sina Luca. Najprej smo se zbrali pri babici Slavici in dedku Francu; prišli so tudi sorodniki iz Slovenije. Po kosilu in še zadnji kratki pripravi s staršema in botrom smo se odpeljali v cerkev Srca Jezusovega. Luca je prejel zakrament sv. krsta med slovensko mašo, ki smo jo obhajali v krstilni-

Božo in njegova Anica

Veselki (levo) sta priskočili na pomoč Ema in Eva.

Maziljenje Luca pri krstu s sveto krizmo

ci te cerkve. Glavna misel mašnega nagovora je bila: »Jezus je postavil otroka v sredo in pokazal, takih je nebeško kraljestvo, otrok je danes v središču našega mašnega občestva, tako mora biti otrok vedno v središču družinskega dogajanja.« Luca se je dobro držal, saj je prespal skoraj celo mašo in svoj krst. Po krstu so se gostje zbrali k obhajanju krstik. S staršema se veselimo ob srečnem rojstvu njenega otroka, jima čestitamo in želimo, da bi Luca z božjim blagoslovom zdrav odraščal v njenem toplem družinskem zavetju.

Amberg. V soboto, 18. novembra, popoldne ob 16.00 sta pri slovenski maši v Ambergu obhajala 40-letnico skupnega življenja naša rojaka Mihaela in Ivan Kerin. Po novem je to rubinska poroka. Mihaela in Ivan sta se poročila 19. novembra 1966 na Raki na Dolenjskem. Takrat je bil mrzel novembrski dan; snežilo je in je bila močna poledica. Tako je zaradi slabe prevoznosti na cesti ženin zamudil več kot dve uri. Nevesta Mihaela je že vsa nestrpna čakala svojega ženina Ivana, a njen oče je bil prepričan, da si je ženin premislil in ga sploh ne bo. Končno je le prišel. Žalostni in zaskrbljeni obrazi so se razvedrili. In začela se je poročna slovesnost: težko slovo od nevestinega doma, civilna poroka na matičnem uradu in cerkvena poroka v župnijski cerkvi sv. Lovrenca na Raki ter po poroki gostija z veselimi rajanjem.

Praznovanje je minilo in nastopilo je skupno vsakdanje življenje. Saj sta se morala navajati drug na drugega ter se spoprijemati z mnogimi težavami in problemi. Tako sta čutila resničnost pesnikovih besed, da življenje ni praznik. Vendar sta

sčasoma tudi odkrivala in občutila življenjsko modrost: Deljeno veselje je podvojeno veselje in deljene težave so polovico lažje. V takratni Jugoslaviji so bile gospodarske razmere slabe, da bi si lahko mlad par gradil urejeno družinsko življenje. Zato sta začela razmišljati o odhodu v tujino, kar pa je bilo v tistih letih še težko. Leta 1969 sta končno odšla v Nemčijo; najprej je septembra odpotovala v Regensburg Mihaela, novembra pa je prišel tudi Ivan v Amberg, kamor se je k njemu preselila tudi Mihaela.

V zakonu so se jima rodili štirje otroci: Majda (ki je komaj štiriletna umrla v prometni nesreči), potem Janja, Robert in Alenka, za njimi pa so že prišli trije vnuki.

Z Mihaelo in Ivanom se veselimo, jima prisrčno čestitamo ob njenem življenjskem jubileju in za vse, kar sta ustvarila v skupnem življenju ter jima voščimo še mnogo lepih skupnih let, da bi si bila drug drugemu blizu in v oporo ter da bi se jima njuna skupnost čez deset let tudi pozlatila. Bog vaju ohrani in blagoslavlja.

Slavljenca Mihaela in Ivan Kerin s svojimi

Luka kaže Miklavžu, da je dobil tako velikega bratca.

Veseli otroci z Miklavžem.

Erlangen. Po slovenski maši nas je 2. decembra v prostorih slovenskega kulturnega in športnega društva obiskal Miklavž ter obdaroval otroke. Otroci so mirno sedeli in nestrpno čakali Miklavža; ko je KONČNO prišel, so se ga razveselili in mu v pozdrav glasno zaploskali. Štirje otroci so lepo zapeli pesem o Miklavžu. Potem so pogumno drug za drugim prihajali k Miklavžu po darilno vrečke, tudi Janez se je opogumil, ki je bolj »sramežljiv« kot njegov dedek. V službi sv. Miklavža je spet bil gospod Merku. In Miklavž je obljubil, da bo prihodnje leto spet prišel.

Stanko G.

KÖLN

O življenju in veselju v svojem krogu nam prijazno poroča družina Lovrec. Že sredi minulega leta sta si obljubila zvestobo pred Bogom in ljudmi Takica in Tonček Lovrec v Monheimu pri Düsseldorfu. Cer-

kvena poroka je bila v cerkvi sv. Dionizija v Baumberg - Monheimu. Prav tu je nekoč Tonček, sin Olge in Antona Lovreca, sprejel prvo sveto obhajilo in služil dolga leta župniku Märzu kot strežnik ob altarju. Sedaj je pred istim oltarjem prejel še zakrament svetega zaka-

Novoporočenca Tonček in Takica Lovrec

Marie Huck na prvi šolski dan

na. Mlada družina živi sicer daleč na drugem koncu sveta v Bangkoku na Tajskem. Tam je Tonček spoznal dekle Takico, ki se mu je priljubila in mu je sedaj žena. Starši jima želijo dolgo, lepo in srečno zakonsko življenje. Posebej ju spremljajo tudi drugi najbližji so-

Mlada družina Viktorije in Güntherja Hucka na poročni dan

rodniki, predvsem sestra Viktorija z družino. Tudi ona je pred sedmimi leti v isti cerkvi sklenila sveti zakon z Güntherjem Huckom. Imata hčerko Marie, ki je že prestopila šolski prag. Vsi ji želijo lep uspeh in veselje do učenja.

Naj dobri Bog ohrani obe mladi družini v ljubeči povezanosti s starši in med seboj. Naj bodo vsi odprti za oznanilo odrešenja in življenja v Jezusu Kristusu, jim voščimo tudi rojaki iz slovenske katoliške skupnosti.

pj

MÜNCHEN

Birma

Tanja Mohar je pri sveti birmi prejela dar Svetega Duha. V današnji družbi, kjer vlada brezbriznost do krščanskih vrednot, pomeni prejem tega zakramenta zavestno odločitev biti pogumen kristjan, ki se ne da ujeti v tok posvetnega mišljenja. Birmanka je ob prejemu zakramenta obljubila, da bo s svo-

jim življenjem svetila kot zgled tistim, ki niso imeli te sreče, da bi jih kdo usmerjal k Bogu, ki je cilj in smisel življenja. Čast botrstva je prevzela njena teta Mira Konobelj. Ta svečani dogodek je Tanja obhajala skupaj z mamo in drugimi sorodniki, očka pa jo je spremljal iz večnosti.

Tanji čestitamo in ji kot zvesti pričevalki vere želimo srečno življenjsko pot.

Adventna duhovna obnova

Za letošnjo adventno obnovo je iz Slovenije prišel duhovnik dr. Marijan Peklaj, profesor za Sveto pismo na Teološki fakulteti. Duhovno srečanje je potekalo od petka, 24. novembra, do nedelje, 26. novembra. V petek je bila maša z nagovorom. Sobota je bila namenjena premišljevanju, kako razumeti Sveto pismo. Popoldanski program je bil namenjen mladim, v nedeljo popoldne pa čas za osebni pogovor in razmišljanje. Proti večeru je bila zaključna maša v čast Kristusu Kralju.

Navzoči so bili veseli pobud za razumevanje Svetega pisma, ki obdaruje človeka z nadnaravnim bogastvom, da bi bolj zavestno služil Kristusu v slavo Boga Očeta in lastno zveličanje. Udeleženci so izrazili željo, da bi prof. Peklaj še kdaj prišel med nas in nam pomagal črpati iz Svetega pisma duhovno moč.

Miklavževanje

V soboto, 2. decembra, je med naše otroke prišel dobri mož, sveti Miklavž. Tudi letos nas je obiskal kar v našem župnišču, kjer je bila dvorana nabito polna. Obdaril je 43 otrok, kar je največ v zadnjih letih. Gospod Janez Pucelj je v imenu odsotnega gospoda župnika Marjana Bečana pozdravil otroke, njihove starše in vse ostale. Nato smo si skupaj z otroki ogledali lutkovno predstavo z naslovom Miklavž ima zamudo, ki jo je pripravil krog mladih na pobudo ŽPS. Otroci iz slovenskega vrtca so zapeli pesmico, pomagali pa so tudi

Tanja Mohar z mamo in birmansko botro

Miklavž je za slovo povabil vse otroke k sebi.

Lutke so navezale otroške oči s skrivnostnimi nitkami nase.

starši, in potem ... potem pa so se zaiskrile otroške oči. V spremstvu angelov je v dvorano vstopil že težko pričakovani sveti Miklavž! Otroke je lepo pozdravil in jim naročil, naj bodo pridni še bolj kot do sedaj in jih nato obdaril, najprej najmlajše, potem pa starejše.

Miklavževanje smo zaključili s sproščenim druženjem ob dobrotah naših gospodinj in se ogreli ob kuhanem vinu. Prav lepo se zahvaljujemo vsem, ki so svojo dobroto pokazali s sodelovanjem.

STUTTGART

Biblični seminar v Ellwangnu za udeležence is Stuttgarta, Augsburga in Ravensburga

Na obrobju starodavnega mesteca Ellwangen smo se od petka, 24., do nedelje, 26. novembra, v Haus Schönenberg zadrževali udeleženci seminarja z željo, da bi se nekoliko bolj srečali s pisano božjo besedo, s Svetim pismom. Voditelj in predavatelj je bil dr. Rudi Koncilijski, ki je v Sloveniji tudi animator bibličnega gibanja in slovenskih izobražencev. V nagovorih se nam je zelo približal s svojimi izkušnjami iz duhovniškega življenja, njegovo pripovedovanje pa je vedno iskalo podlago v svetopisemski besedi, ki jo je predstavil predvsem v skrivnosti štirih stebrov. Tako smo se seznanjali s pismom Hebrejcem in vero v božjo moč, ob Lukovem

evangeliju smo se dotaknili gorečnosti, svetopisemski stavek »Jaz sem luč sveta« (Jn 8,12;15) nas je uvajal v spoznanje, iz citata Brižinskih spomenikov pa smo lahko kot zaključek začutili predvsem namen božje besede, ki je oznanilo vere v večno veselje in večno življenje. Seminar ni potekal samo v nagovorih, temveč tudi v skupnem delu po skupinah. Vsakdo je imel priložnost povedati kako svojo izkušnjo iz življenja, ob nekaterih lepih razmišljanjih pa predvsem poslušati tudi druge. Tako smo so vzeli čas zase in za našega bližnjega, ob skupnem srečanju pri bogoslužju in kasneje v dvorani pa se je poleg marsikatere vzpodbudne besede tudi zapelo. »Ker smo pozabljivi, se naslednjič zopet srečamo« pa je ob koncu bila tudi misel, ki nas je opomnila, da se Slovenci iz mest in okolice Stuttgarta, Ulma in Augsburga radi srečujemo in si takih srečanj tudi želimo. Zato hvala vsem, ki ste pripomogli, da se je letošnji seminar lahko izpeljal.

Igor Krašna

Sveti Miklavž je obiskal otroke
Že v nedeljo, 3. decembra, je do-

Udeleženci bibličnega seminarja v Ellwangnu.

Otroci veseli prihajajo k sv. Miklavžu.

poldne sveti Miklavž obiskal otroke v Böblingenu. Po nedeljski maši v cerkvi sv. Bonifacija so se številni rojaki zbrali v župnijski dvorani, kjer je najprej zapel moški pevski zbor društev Slovenski muzikanti in KD Triglav iz Sindelfingna. Po kratki misli o pomenu Miklavževega praznovanja je v dvorano prišel sv. Miklavž v spremstvu angelčka. Nagovoril je otroke in odrasle, nato pa obdaroval otroke. Hudičkov ni bilo zraven. Miklavž je to pojasnil s tem, da so v skupnosti Böblingen in Sindelfingen vsi zelo zelo pridni, tako da je hudičkom lahko dal prosto nedeljsko dopoldne.

Nedeljsko popoldne je bilo nekaj posebnega za številne otroke in njihove starše iz Stuttgarta in okolice. Ob 15. uri je bila maša na prvo adventno nedeljo. Po maši pa Mi-

klavžev večer v dvorani pod cerkvi-jo sv. Konrada. Otroci slovenske sobotne šole in župnijskega vrta so za to priložnost zaigrali igrico Lučke Susič z naslovom Čudne želje. V igrici v dveh dejanjih so posnemali dobroto svetega Miklavža in tako za njegov godovni dan obdarovali ubogo starko, ki ni imela niti drv za zimo. Pod vodstvom vzgojiteljic Karoline Meglič in Erike Zechner so zaplesali tudi naši najmlajši angelčki iz otroškega vrta. Sveti Miklavž je nato nagovoril otroke, hudoba Lucifer pa je na vse načine skušal kvarno vplivati na otroke in odrasle, a nobeden se mu ni dal premotiti. Tako je lepo vzdušje ob nabito polni dvorani trajalo še dolgo, tudi ob zvokih harmonikarjev Maika, Aleksandra in Matevža. V soboto, 9. decembra, je bil Miklavžev večer v Pfullingenu. Skupaj

sta ga priredili slovenska župnija in KD Triglav iz Reutlingena. Ob veliki udeležbi otrok in njihovih staršev je večer potekal v sproščnem, domačem in prijetnem vzdušju. Tudi tu je Miklavž pohvalil otroke in odrasle in jih spodbudil k pridnosti, delavnosti in poštenosti.

Ivan Mrgole je slavil 60-letnico

V petek, 1. decembra, se je v gostišču v Nürtingenu zbralo več kot šestdeset slovenskih rojakov, ki so za 60. rojstni dan počastili Ivana Mrgoleta. Pred 60 leti je bil rojen v vasici Rogačice pri Škocjanu, blizu Sevnice. V Nemčiji živi že od leta 1965. Skupaj z ženo Marijo se redno udeležuje vseh naših srečanj, predvsem v Pfullingenu in Bad Urachu, občasno tudi v Stuttgartu. Slavljencu želimo še veliko zdravja in moči ter božjega blagoslova.

Čudne želje na Miklavžev večer

Jesensko čiščenje vrta okrog Slovenska doma

Ivan Mrgole je obhajal 60-letnico.

Anica Breznik se je poslovila od Stuttgarta.

Anica Breznik se je vrnila v Slovenijo

Anica Breznik, ki se je rodila leta 1943 v Bohovi pri Mariboru, je živel v Nemčiji že od leta 1966 naprej. Delala je najprej pri optiki Zeiss, nato v Boshu in na koncu v podjetju avtomobilskih delov Trost. Dočakala je zaslužen pokojnino in se odločila, da se vrne v svoje priljubljeno mesto, v »toti« Maribor. Zahvaljuje se vsem prijateljem, ki so ji bili blizu in v pomoč in jih pričakuje, vsaj za kratek obisk, v Sloveniji, v Mariboru.

Drobtinice iz vrta slovenskega doma

Ja, oreh na vrtu Slovenskega doma je letos dobro obrodil. Do letošnje jeseni je vsako dopoldne prišla pod oreh ena veverica. Ker pa so orehi tako dobri, pravšnji za dobro slovensko potico, se ji je od septembra naprej pridružila še druga veverica. Veselje ju je gledati skozi kuhinjsko okno. Naš vrt je kar velik, zato zahteva tudi precej dela. Poleg Slavice in Franca Belškaka, ki redno skrbita za Slovenski dom in za vrt, se nekajkrat na leto zbere ducat prostovoljcev, ki urejajo

Slovo od Zdravka Volka.

vrt: strižejo zeleno ograjo, obrezujejo trto in drevje (dve češnji, sliva, jabolko, bezeg, bor in smreka, leska, topol in cipresa), kosijo, grabijo, urejajo cvetje in mali zeljnik. Zadnja akcija je bila v torek, 28. novembra, ko so prostovoljci grabili listje in si dobre volje prepevali staro slovensko pesem: »Kedo bo listje grabil, kedo bo travco žel ...?« V imenu slovenske župnije se vsem najlepše zahvaljujem. Kot izgleda, bodo to še dragocene akcije, saj se napoveduje, da Slovenskega doma v Stuttgartu kmalu ne bo več. Morda pa se napovedi motijo. Upam ...

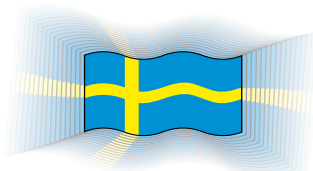
Slovo od Zdravka Volka

Nenadoma nas je zapustil mož, družinski oče in prijatelj Zdravko Valentin Volk.

Rodil se je 8. 2. 1946 v Topolšici v Sloveniji kot osmi otrok Cilke in Franca Volka. Leta 1967 je prišel delat v Nemčijo, kot kovač je bil zaposlen pri podjetju Kodak. V Stuttgartu je spoznal tudi bodočo ženo Ivanka Brezovnik. Poročila sta se 21. 10. 1971. Rodila sta se jima dva sinova, leta 1972 Robert in šest let kasneje, leta 1978 Boštjan.

Družina je živela v Obertürkheimu pri Stuttgartu. Zadnjih nekaj let je Zdravko bolehal za različnimi boleznimi, tako da ni mogel več delati. Gospod ga je poklical k sebi v nedeljo, 26. novembra. V sredo, 29. novembra, smo se od njega poslovili s pogrebno mašo v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu, nato pa še z blagoslovom krste pred cerkvijo. Takoj zatem so pokojnega odpeljali v Slovenijo, kjer je bil v soboto, 2. decembra, pokopan na pokopališču v Velenju. Ženi Ivani, sinovoma Robertu in Boštjanu ter sestri Cilki izrekamo iskreno sožalje in obljubljam spomin v molitvi.

Zvone Štrubelj

Š V E D S K A

Jubilanti še v letu 2006: Jožica Jaksetič iz Stockholma, njen sošolec Branko Jenko iz Smalandsternarja, Ivanka Čok iz Göteborga, doma iz Ilirske Bistrice in njene

Jubilantka Jožica Jaksetič med svojimi

Jubilantka Ivanka Čok v Slovenskem domu.

bližine, so praznovali svoj častljivi jubilej 60 let. Vsi trije so dejavni tudi v slovenskih skupnostih in oltarnih občestvih v Stockholmu, v Halmstadu in v Göteborgu, kar je v veliko veselje in ponos njihovim domačim in rojakom, prav tako pa tudi njihovem dušnemu pastirju Zvonetu.

Še veliko zdravih, srečnih in veselih let, kmalu v zasluženi pokoj in da bi ga čimdlje uživali v krogu svojih zakonskih skupnosti in svojih prijateljev. Vsem imenovanim, kakor tudi ostalim jubilarantom: Naj vas vse dragi Bog živi še na mnogo, blaga leta! Hvala za sodelovanje v SKM na Švedskem.

Miklavževanje v Göteborgu je bilo v soboto, 2. decembra, v eni izmed dvoran stare šole. Mama Katarina je ob pomoči mame Sigrid, ostalih

mam in drugih žena MPS organizirala vse potrebno, da je bilo lepo in prijetno, ko je sv. Miklavž ob prepevanju: Miklavža mamo pa najrajši ter ob vzklikanju: sv. Miklavž, sv. Miklavž ..., vstopil v dvorano in je vse navzoče, posebej pa otroke, nagovoril. Po krajšem pogovoru z otroki in z molitvijo v slovenskem jeziku je otroke obdaril, ker so bili pridni in jih je povabil, da bi to tudi ostali. Predvsem pa jih je povabil, da bi mislili tudi na Boga in svetnike, med njimi tudi na sv. Miklavža, in da bi se jim radi priporočali, saj ima vsak krščeni otrok ime enega izmed sv. mož in žena, ki so že v nebesih. Posebej pa se je sv. Miklavž spomnil mame Štefke in ata Feliksa, ki nosita veliki križ v svojem življenju. Njuni so ju pripeljali na miklavževanje in tako ji-

Sv. Miklavž je obdaril mamu Štefko Mrak.

Sv. Miklavž je obiskal tudi Feliksa Jablanovca.

Jubilant Branko Jenko nosi bandero v Vadsteni.

Sv. Miklavž je obdaril otroke v Göteborgu.

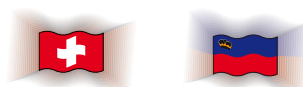
ma, je praznovanje polepšalo večer. Da bi vsi ostali čimdlje otroci, preprosti in nepokvarjeni, ki se znajo veseliti preprostih reči in ki znajo biti hvaležni tudi za najmanjši dar, ki so ga deležni v življenju.

Voščilo za praznike Gospodovega rojstva in ob novem letu 2007: Bralkam in bralcem NL doma in po svetu, posebej pa rojakom na Švedskem, vošči slovenski dušni pastir Zvone, da bi praznovanje svete noči napolnilo njihova srca z novim upanjem in veseljem do življenja, saj se je Življenje samo rodilo v jaslice in prihaja k ljudem, da bi jim podarilo življenje v izobilju. Posebej bodimo v teh svetih dneh blizu vsem bolnim in osamljenim ter jim vsaj malo pomagajmo, da bo njihov križ nekoliko lažji. V novem letu 2007 pa vsem ljudem dobre volje vošči vaš Zvone obilje božjega blagoslova ter varstva in priprošnje Marije, svete Božje Matere, s katero vstopimo korajžno v novo leto, ki naj bo zares leto miru: v vaših srcih in v vaših družinah, kakor tudi leto miru po vsem svetu.

Ker pa je leto 2007 jubilejno leto za Slovensko katoliško misijo na Švedskem, saj bo Vadstena 2007

zaznamovana s 45-letnico obstoja in delovanja, vošči vsem rojakom vaš vagabund eno lepo duhovno pripravo na jubilej in že sedaj vabi vse rojake, da si rezervirate čas v soboto, 26. maja 2007, in pridete praznovat v Vadsteno.

vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Zanimivo, osrednja novembrska dogodka bi morala biti za nas kristjane praznika vseh svetih in praznik Kristusa, Kralja vesoljstva. Morda si to pozabimo podčrtati v naših koledarjih ...

Vse drugačnega »češčenja« pa je bil kot vedno deležen sv. Martin ... Osrednje martinovanje 11. novembra v Zuchwilu pri Solothurnu je pritegnilo k skupnemu veselju in rajanju nekaj manj kot 400 rojakov. No, tudi to je lepo in hvalevredno. Gotovo smemo biti zadovoljni, ker se ob takih srečanjih zaveemo, da nas vendarle ni tako malo in da razlog za optimizem obstaja.

MUTTENZ

Med rojaki naše baselske skupnosti je v novembru odjeknila novica, da smo izgubili Ano Jeršin, rojakinjo, o kateri smo vedeli vsi reči: »Ta ženska pa je utelešeni optimizem.« Res je, vedeli smo, da je bolna, a nič kaj natančnega, saj o tem ni govorila. Pa tudi z njenega obraza nismo nikoli prebrali nič drugega kot to: »Veselim se življenja.« Ančka, kot smo ji rekli, je bila za nas nekaj posebnega. Majhne postave, a velikega duha. Brez vsakega pretiravanja lahko rečem: eno samo izžarevanje veselja, iskrene in tople radosti.

Pri pogrebni maši v Muttenzu, ki sva jo opravila slovenski in švicarski duhovnik, se je zbralo kar veliko rojakov. Ob odhodu osebe, ki je živela iz veselja in jo je Bog po težki bolezni in trpljenju zagotovo sprejel v večno srečo, smo tudi žalovanje sprejeli na poseben način. Tudi ob njeni krsti nas je obdajal njen duh, ki nam je govoril: »Posnemajte mojo držo. Ne jokajte, ampak bodite hvaležni za vsak trenutek, ko se lahko med seboj srečujete.« In Anin sin Aleksander nas je vse presenetil, ko je mami v

Tako smo pripravljali letošnjo božično pošto rojakom.

Branko Zupanc, novi prvi mož veleposlaništva v Bernu, in dosedanji veleposlanik dr. Miha Vrhunec

To je naš spomin na večno optimistko Ano Jeršin.

slovo ob koncu spregovoril besede polne vere, polne zaupanja v smisel življenja. Temu je dodal še čudovito pesem, ki jo je zaigral na klarinet.

Hvala, Ana, preprosto HVALA! Veselite se z angeli in svetniki! Razlivajte iz večnosti svojo ljubezen in skrb na moža Janeza in oba sinova, prosite pri Bogu za vse nas, ki nas velikokrat premaguje malodušje!

BERN

Tudi med našimi rojaki v Švici imata veleposlaništvo in konzularna služba posebno vlogo. Domovina nam je po njenih predstavnikih nekako bližje in to nam veliko pomeni. Sploh še, če so njihovi uradni predstavniki med nami topli, človeški, našim ljudem naklonjeni in blizu. V naših srcih je še vedno trdno zasidran spomin na izjemnega nekdanjega veleposlanika v Švici dr. Stanka Buserja, ki ga je Bog poklical k sebi prav na dan pred praznikom vseh svetih. Pokopan je bil v nedeljo, 5. novembra, na Slomškovi Ponikvi.

Tudi nasledniku dr. Buserja g. Mihu Vrhuncu se je prav ta mesec iztekel štiriletni mandat veleposlanika v Švici in Kneževini Liechtenstein. Ob slovesu je 27. novembra priredil sprejem za diplomate in predstavnike rojakov. Obenem pa se nam je predstavil tudi novi prvi mož vele-

poslaništva g. Branko Zupanc. Slovenija se je odločila, da začasno v Švici ne bo več veleposlanika, konzularna, in prav tako ne prvega svetovalca veleposlaništva. Poslanstvo vseh treh sprejema na svoja ramena g. Zupanc. Zato mu želimo, naj ga spremljajo pogum, potrpežljivost in vztrajnost. Sicer pa smo takoj opazili, da bo s svojim optimizmom in odprtostjo zmožegal kar veliko ...

Gospodu Vrhuncu in njegovi soprogi Bredi pa dolgujemo iskreno zahvalo za vse trenutke, ki sta jih podelila z nami in za to, kar sta storila za prepoznavnost naše domovine v Švici. Sicer pa je gospod Vrhunc ob odhodu z nasmehom priznal, da je moral veliko časa porabiti prav za prepričevanje medijev, da Slovenija vendarle ni izgubljena nekje na Balkanu...

Naj se adventna in božična skrivnost razcveti v slehernem slovenskem srcu v tujini vošči vsem rojakom.

župnik David

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Sv. maše v januarju 2007:

STUTTGART, sv. Konrad: 1. januarja skupaj z nemško župnijo ob 17. uri; 6., 7., 14., 22. januarja ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 6. januarja, praznik Gospodovega razglašenja, ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. januarja ob 9.30 v Neue Welt.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. januarja ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: 21. januarja ob 11.00.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 27. januarja ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. januarja ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 28. januar ob 17. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC-.STUTTGART: v mesecu januarju bo šola in vrtec: 13. in 27. od 10. do 12. ure v Slovenskem domu.

Za področje REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, januarja, maša odpade.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. januarja, ob 16.45.

KONZULARNI DNEVI v januarju: v četrtek, 4. in 18. 1. 2007.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči za december in januar: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu: 13. in 27. januarja od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

ŠVEDSKA

Sv. maše v januarju 2007:

v nedeljo, 7. 1., bosta sv. maši v Landskroni ob 12.30 in v Malmöju ob 16.30.

v petek, 12. 1., bo sv. maša v Borasu ob 18.00.

v nedeljo, 14. 1., bosta sv. maši v Halmstadu ob 9.30 in v Helsingborgu ob 17.00.

v nedeljo, 21. 1., bosta sv. maši v Jönköpingu ob 10.00 in v Göteborgu ob 16.00.

v soboto, 27. 1., bo sv. maša v Stockholmu ob 17.00.

v nedeljo, 28. 1., bosta sv. maši v Köpingu ob 9.00 in v Örebroju ob 14.00.

Anni Reinhardt: DOLGO POTOVANJE K TEBI

Ivan je bil v sedmih nebesih in je na vrat na nos odhitel domov k materi.

»Mama, mama,« je klical, jo objel in stisnil k sebi.

»Kaj je danes s teboj, otrok?« se je čudila mati. »Ali si spet kakšno ušpičil?« Poznala je sina, da je bil pripraven za vsako naslanost.

»Ne, mama, dobil sem življenjsko priložnost za delo.«

»Ti že spet nekaj sanjariš. Kje za božjo voljo pa je v tem zapuščenem kraju kakšno delovno mesto? Spet si se me malo privoščil kajne, ti porednež, ti!«

»Tega si pač ne bi upal, mama. Gospod župnik me je danes vprašal, če bi hotel postati cerkovnik in sem rekel, da bi.«

»Če je tako, ti tudi jaz z veseljem pritrdim. Vendar, ali se zavedaš, kaj to pomeni?«

»Vem, mama. Zgodaj bo treba vstajati, nič več ne bo poležavanja v postelji, opoldne in zvečer bo treba zvoniti in še marsikaj. Poskusil bom.«

»Dobro, moj blagoslov imaš,« je dejala mati.

Ivan je nastopil službo z veliko vnemo. Prosti čas je prebil na domači kmetiji. Kmalu je prihranil toliko, da si je lahko kupil kolo. Ljudje so ga sprejeli in bil je srečen. Župnik ga je poučeval in mu marskaj pojasnil. Z očetovsko ljubeznijo ga je privzel za svojega. Tudi sam je odraščal na kmetiji in je dobro poznal vsa kmečka dela in opravila. Obdeloval je deset hektarjev njiv in gozda. Vse drugo pa je župniji pobrala država.

Tako je moral Luka vleči tudi plug po njivah, da je župnik lahko posadil krompir in posejal žito in še vse drugo, kar je potreboval za preživljanje. Tudi košnja in spravilo sena je bilo potrebno, sicer bi Luku pozimi trda predla. Pri vsem tem delu mu je sedaj pomagal tudi Ivan in se ob župniku naučil prenekaterega

umnega ravnanja na kmetiji, o čemer se mu prej še sanjalo ni. Sčasoma se je razvil med njima zaupljiv odnos zvestega in skrbnega očeta in hvaležnega sina. Ivan se je lotil svojega posla zelo resno in ga opravljal z vso odgovornostjo. Ni mu bilo težko vstajati zgodaj, čeprav je prej vedno rad dlje poležal. Zavedal se je, da služi Bogu in da župnika nikakor ne sme razočarati. Tudi mati se je vse bolj čudila svojemu sinu, ki je v župnikovem zavetju rasel v vse bolj pridnega in pobožnega mladeniča. Tudi doma na mali kmetiji mu ni bilo nobeno delo odveč. Nedeljo za nedeljo, od maja pa do konca oktobra, sta odhajala z župnikom na Svete gore, na tisti hrib, ki se tako veličastno dviga nad dolino Sotle in s katerega ima obiskovalec tako čudovit razgled vsenaokrog. Kadar je zrak čist, seže pogled tja do Koroške in prek širnega hrvaškega Zagorja z njegovimi hribčki, na katerih stoje kapelice. Na tej 527 metrov visoki gori stoji poleg Marijine cerkve še pet kapelic. Najpomembnejša je lurška kapela. Sodeč po arheoloških izkopavanjih v letih 1967/68 smemo sklepati, da je bila gora poseljena že v 1. stoletju po Kristusu. Pri izkopavanjih so našli keramične črepinje in rimske kovance. V 4. in 5. stoletju se je v bližini nahajala vojaska utrdba in na vrhu gore tudi zaklon. Razna plemenena so tu pustila sledove, o čemer priča deloma razdejan grob z orožjem in posodicami s hrano. Potem, ko so tod Slovani utrdili svojo premoč in sprejeli krščanstvo, so postavili svoje molilnice. Zgodovinski viri dokazujejo, da je bila že leta 1257 zgrajena bazilika Sanctam Mariam (pri sveti Mariji), ki so jo v 17. stoletju povečali, ker je postala premajhna. V dobi jožefernizma je stalo svetišče zapuščeno na gori. Šele po letu 1860 so ljudje spet začeli romati k svoji Božji Materi na Svetih gorah.

Se nadaljuje

(Švica) Miklavževanje slovenske šole v Winterthuru

SWOBODA

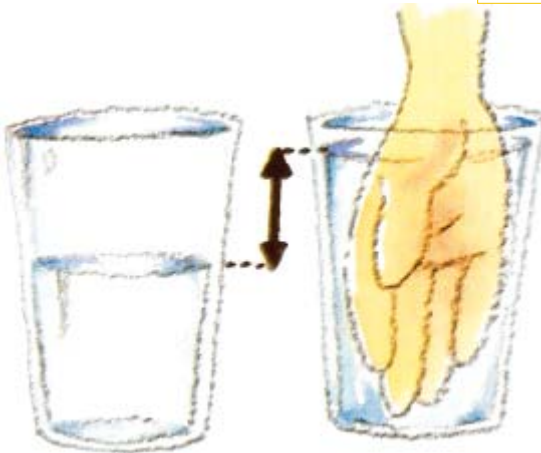
Luka se razburja: »Jutri gremo na izlet, toda učitelj je rekel, da ne bomo smeli delati, kar bi hoteli. Saj to ni svoboda.«
Mama in oče ga pogovarjata: »Saj ni svoboda to, da lahko delaš vse, kar se ti zljubi. Pomisli, da je nekdo odgovoren za cel izlet. Ti si pa odgovoren za svoja dejanja. Svoboda ni samovolja.«

VI STE NAMREČ POKLICANI K SWOBODI, BRATJE!

Če naša svoboda omejuje ali ne spoštuje našega bližnjega, potem to ni svoboda. Treba je biti svoboden, a hkrati odgovoren. Kar se mi zdi dobro zame, pa ni dobro tudi za druge, to ni dobro. Tudi zame ne more biti dobro.

IGRAJMO SE Z VODO

Vzamemo dva ali več večjih kozarcev ali manjših vedr. Natočimo vodo v enega do polovice in prinesemo krpe. Vsak igralec potisne roko v kozarec z vodo, zajame vodo v roko in jo prenese v praznega. Pri tem mu ne sme pasti nobena kaplja vode na mizo ali na tla. Če komu kane ena sama kaplja, je izločen.

Tekmujemo, kdo prenese v treh minutah največ vode v drug kozarec.

»Ali si videl, kako lepo in dragoceno uro je imel moj odvnetnik na sodišču?« je vprašal kriminalc prijatelja.
»Pokaži!«

»Nemogoč si! Da imaš vedenje manj primerno! To je nezaslišano!« se jezi mama. »Zgledovati bi se moral po očetu, ki so ga zaradi lepega vedenja predčasno spustili iz zapor!«

V času socializma je delavec vprašal sekretarja partije:

»Ali bomo kmalu v komunizmu?«

»Kmalu! Komunizem je že na obzorju!«

Ko je delavec prišel domov, je pogledal v leksikon, saj ni vedel, kaj pomeni obzorje. V leksikonu pa je prebral: obzorje je namišljena meja med nebom in zemljo, ki se vse bolj oddaljuje, če se ji bližamo!

»Obdolženi, tožniku ste rekli idiot. Ali bi radi kaj dodali?«

»Še veliko, pa bi me stalo preveč denarja.«

»Lega te hiše ima dobre in slabe lastnosti,« reče prodajalec nepremičnin zakonca. »Naj vama najprej povem slabe: Šeststo metrov zahodno je krematorij, dve ulici stran na jugu je mestno smetišče, na severu, približno dvesto metrov od tu je tovarna gumijastih izdelkov brez čistilne naprave, na vzhodu pa je tovarna kisa.«

»In dobre lastnosti?« se zanimata zakonca.

»Vedno boste vedeli, iz katere smeri piha veter.«

»Marjan, ti si reditelj. Povej mi, zakaj je globus tako prašen?«

»Verjetno ste šli s prstom preko Sahare!«

Sin je pred poukom verouka vprašal očeta:

»Očka, kdo je bila Adamova tašča?«

»Adamova tašča? Adam ni imel tašče. To je bil raj!«

»Kakšna je razlika med župnikom in policistom?«

»Župnik reče: Gospod z vami!«

»Policist pa reče: Gospod - z nami!«

»Babica, ali ti kupim tortico?«

»Ne, ni treba.«

»No, sedaj me pa še ti vprašaj!«

»Mami, danes sem v šoli dobil petico!«

»To je pa zelo lepo, Janezek. Zelo sem vesela. Kaj si bil pa vprašan?«

»Matematiko, slovenščino, zgodovino, zemljepis in gospodinjstvo!«

KRIŽANKA 701

1	2	3	4	5	6	7	8
9				10	11		
12			13				
14			15				
16					17		
18						19	
20			21	22			
23			24	25			
26				27	28		
29					30		
31			32				

VODORAVNO: 1. kraška jama, 7. Silvester Smolnikar, 9. dolgi podzemni prehodi, 10. dolg prečni tram v kozolcu, 12. ebr, 13. rimski cesar, morilec kristjanov, 14. veda o nastanku, razvoju in sestavi zemlje, 16. kdor želi počivati, gre ..., 17. konec šahovske igre, 18. odrsko glasbeno delo, kjer besedila prepevejo, 19. razpršena svetloba, 20. star naziv za orača, 23. naprave za ogrevanje, 25. kar povezuje stvari ali ljudi, 26. sočutja in pomilovanja vredna ženska, 28. vzklík začudenja ali presenečenja, 29. izredno močan vrtničast tropski veter, ki ruši hiše, 30. Erjavec Robert, 31. nikalnica, 32. moški, ki občuduje samega sebe.

NAVPIČNO: 1. rahla vzpetina, 2. najpomembnejši voditelj francoske revolucije in voditelj njene radikalne avantgarde jakobincev, 3. pomanjševalnica za prebivalca Evrope, 4. Zorman Ivan, 6. rusko moško ime, 7. pokončna drža, 8. zdravstvena ustanova za kronične bolezni, 11. prebivalec svetopisemske dežele Arimateje, 13. kdor poklicno sestavlja pravne listine z uradno veljavnostjo, izdaja potrdila, overovlja podpise, 15. rimski bog, zaščitnik hiše, 18. kraj na Primorskem blizu Črnega Kala, tudi mejni prehod do Trsta, 21. Ana Vrečar, 22. devet portugalskih otokov vulkanskega izvora v Atlantiku, 24. moško ime, 27. Marjina mati, 29. osebni zaimek

REŠITEV KRIŽANKE 610: EVA, NS, D, VINCENCIJ, A, AERO, AO, NASLOV, NN, G, TONAŽA, EZAV, NR, A, LEZE, JENA, INICIALKA, JOJ, N, OO

701A12 - Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali na telefonu v slovenščini ali nemščini.

701A01 - Prodamo novo montažno hišo pri Gornjem Gradu v Zadrecški dolini in enosobno stanovanje v Königsbrunnu pri Augsburgu. Informacije na tel. (0049) 08141. 21023

701B01 - Na Ptuj-Vičavi prodam hišo, 220 m². V hiši je garaža, telefon, kabelska TV, ogrevanje je na olje in talno električno gretje. Iz dnevne sobe je izhod na pokrito teraso. Parcela je ograjena z ograjo in cipresami. Tel. 031 483 604, 02 775 2881

701C01 - V Lenartu-Radehovi prodam gradbeno parcelo 811 m² z bivalno enonadstropno brunarico. Tel. 031 483 604, 02 775 2881

Evro v Sloveniji

Evro je 1. januarja 2007 postal denarna enota Republike Slovenije in tako so evrski bankovci in kovanci postali zakonito plačilno sredstvo na območju Republike Slovenije. Od 1. januarja 2007 do 14. januarja 2007 traja obdobje dvojnega obtoka, kar pomeni, da bomo lahko plačevali s tolarскими bankovci in kovanci ter z evrskimi bankovci in kovanci. V pravnih instrumentih in v plačilnem prometu bo edina denarna enota evro. Tolarska stanja na računih se se s 1. januarjem 2007 avtomatično pretvorila v evrska stanja po tečaju zamenjave.

Od 1. januarja 2007 dalje se prebivalci lahko oskrbijo z evrsko gotovino na naslednje načine:

- v poslovnih bankah, kjer poteka brezplačna menjava tolarске gotovine za evrsko gotovino vse do 1. marca 2007;
- preko bankomatov, ki od 1. januarja 2007 izplačujejo le evrske bankovce, apena za 10 in 20 evrov;
- v Banki Slovenije, ki bo brezplačno menjala tolarске bankovce brez časovne omejitve, tolarске kovance pa do 31. decembra 2016.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
miran.pecenic.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji
www.rkc.si

Mariborska škofija
mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije
www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA
www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA
www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE
www.ognisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
www.glasslovenije.com.au/
glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik
www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija
www.sta.si

RTV Slovenije
www.rtvsl.si

DELO, časnik
www.delo.si

Dnevne novice
www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz Vojvodine in Slovenije
community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:
www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji
<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija
<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovcem po svetu in domovini
<http://radio.ognisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika
<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma
<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje
<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas
<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport
<http://www.mszs.si/slo/>

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 27 EUR • Švedska 248 SEK • Švica 42 SFR • Velika Britanija 18 GBP • Avstralija 44 AUD • Kanada 39 CAD • ZDA 34 USD • Hrvaška 198 HRK
V ceno izvida je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč. **IBAN** SI56020140015204714. **SWIFT** LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Grafična priprava:** Atelje Villa, d.o.o., Il. Bistrica • **Tisk:** Formatisk, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.bitconnect.com/skm-London/>
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Zagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mljn (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokouju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkare@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skemberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
T (*49) (0)173/340.82.95
e-naslov: lrajk@hotmail.com
alozij.rajk@rkc.si
diakon: **Stanislav Čepлак**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: stanislav.gajsek@gmx.net

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: www.slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

SRBIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA -
LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Biblični seminar v Ellwangnu

Kako je to mišljeno v Janezovem evangeliju?

Božja beseda navdihuje in oživlja; msgr. dr. Rudi Koncilija pri nedeljski homiliji.

Sveto pismo navdihuje veselje in življenjsko radost.

Sveto pismo je luč na naši poti.

Svetopisemski psalmi so pesmarica življenja.

Vneta razprava o Svetem pismu.

Angelca Bukovšek se ob 3. obletnici spominja dragega moža Stanka.

Sveto pismo zadene v sredino vseh življenjskih problemov.

Kako Sveto pismo razlaga življenje.

V skupini je lažje prebirati in razumeti Sveto pismo.

